

บทที่ 4

ประเทศร่ายมีพันธะทางศีลธรรม ที่จะต้องช่วยเหลือประเทศยากจนที่ประสบทุพภิกขภัย

ฝ่ายที่เห็นว่าประเทศร่ายมีพันธะทางศีลธรรมที่จะต้องช่วยเหลือประเทศยากจนที่ประสบทุพภิกขภัยมีข้ออ้าง 3 ลักษณะคือ

1. ประเทศร่ายโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนของประเทศร่ายมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือประเทศยากจนจนถึงระดับหนึ่ง เหตุผลเพราะ

- 1.1 บุคคลมีพันธะที่จะช่วยเหลือผู้อื่นอย่างจำกัด
- 1.2 บุคคลจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือเพื่อปกป้องจากความทุกข์ทรมาน
- 1.3 ตามหลักความยุติธรรมระหว่างประเทศ ประเทศร่ายมีพันธะแบ่งปันความมั่งคั่งแก่ประเทศยากจน

2. ประเทศร่ายมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือประเทศยากจนโดยทั้งนี้คนของประเทศยากจนสามารถที่จะเรียกร้องให้ประเทศร่ายช่วยเหลือคนได้ เหตุผลเพราะ

- 2.1 มนุษย์มีสิทธิที่จะได้รับสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตเท่าเทียมกัน
- 2.2 มนุษย์มีสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือ เพื่อให้พ้นจากความอดอยาก
- 2.3 มนุษย์มีสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่า

3. ประเทศร่ำรวยมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือประเทศยากจน
ทั้งนี้การช่วยเหลือนั้นจะต้องกระทำต่อคนของประเทศยากจนก่อนคนของประเทศ
ร่ำรวย เหตุผลเพื่อเป็น

3.1 การชดเชยความอยุติธรรมในอดีต

3.2 การแก้ไขความอยุติธรรมในปัจจุบัน

เราจะพิจารณาข้ออ้าง เหตุผลทั้งหมดตามลำดับ

บุคคลมีพันธะที่จะช่วยเหลือผู้อื่นอย่างจำกัด

เมื่อพูดถึงเรื่องพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือผู้อื่น พื้นฐานการอ้าง
การมีพันธะหรือหน้าที่ลักษณะหนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะพื้นฐานโดยความเข้าใจของคน
โดยทั่วไป คือ การอ้างการมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือผู้อื่นจากการพิจารณาถึง
ความสามารถของตนเองที่สามารถกระทำได้ในสภาวะการณ์หนึ่ง ๆ นั่นคือ บุคคล
ทุกคนต่างเห็นว่าตนเองมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือผู้อื่น ถ้าหากการ
ช่วยเหลือนั้นเป็นสิ่งที่เขาสามารถกระทำได้และการกระทำสิ่งนั้น มันไม่ได้ทำให้
เขาสูญเสียอะไรไปมากนัก เช่น นาย ก. เดินผ่านมาพบเด็กคนหนึ่งกำลังจะจม
น้ำตายอยู่ในสระเล็ก ๆ และน้ำไม่ลึกเท่าไร ในกรณีนี้ นาย ก. สามารถ
ช่วยเหลือเด็กคนนั้นได้ง่าย ๆ โดยเพียงแต่ยื่นมือไปคว้าเอาตัวเด็กนั้นมาและการ
กระทำนี้ก็ไม่ได้ทำให้ นาย ก. สูญเสียอะไรไปมากมาย อาจจะเป็นเพียงแต่ทำให้เสื้อ
ผ้าของนาย ก. เปียกบ้างเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้นจากตัวอย่างนี้ คนโดยทั่วไปต่าง
เห็นว่า นาย ก. มีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือเด็กที่กำลังจมน้ำอยู่ และ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นาย ก. ก็รู้สึกและเห็นว่าตนเองมีพันธะหรือหน้าที่ ที่จะต้อง
ช่วยเหลือเด็กคนนั้นจริง ๆ เพราะหากเขาปฏิเสธที่จะช่วยเหลือเด็กคนนั้นโดยทว่า
ที่มองไม่เห็น และเดินผ่านไปโดยไม่สนใจ คนทั่วไปก็จะถือว่าเขาทำผิดและต้อง
รับผิดชอบต่อความผิดนั้นด้วย

พื้นฐานการอ้างการที่พันธะหรือหน้าที่ที่จะช่วยเหลือผู้อื่นลักษณะนี้ เจมส์ ฟิชท์กิน (James Fishkin)¹ เรียกว่า "หลักอณูนิยม" (minimal altruism) ที่มีหลักการว่า "ถ้าบุคคลรู้ว่าตนเองสามารถป้องกันสิ่งเลวร้ายอย่างมหันต์ ดังเช่นการสูญเสียชีวิตของมนุษย์ได้ ในทางศีลธรรมบุคคลนั้นมีพันธะที่จะต้องกระทำ ถ้าหากการกระทำนั้นไม่ได้ทำให้เขาสูญเสียอะไรไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น"² นั่นคือหากบุคคลใดก็ตามสามารถที่จะช่วยเหลือคนอื่นให้รอดพ้นจากสิ่งที้อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตของเขาได้ โดยที่บุคคลนั้นไม่ได้สูญเสียอะไรไปมากมาย ในทางศีลธรรมบุคคลนั้นมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือคนที่ตกอยู่ในอันตรายนั้น ซึ่งการกระทำในลักษณะนี้ฟิชท์กินเห็นว่าไม่ใช่เป็นเพียงการกระทำที่เป็นการแสดงถึงความมีเมตตาหรือเพื่อที่จะได้รับการยกย่องว่าเป็นคนดีหรือเป็นคนที่น่านับถือ ซึ่งหากไม่กระทำก็ไม่มีความผิด แต่ถือเป็นพันธะหรือหน้าที่บุคคลนั้นจำเป็นต้องทำ หากไม่กระทำก็ถือว่ามีความผิด ตัวอย่าง สมมติว่ามีคนกลุ่มหนึ่งถูกคลื่นพัดมาจากเรือที่อับปางไปติดอยู่บนหินโสโครก คนเหล่านั้นต้องจมน้ำตายอย่างแน่นอน หากไม่ได้รับการช่วยเหลือก่อนที่ระดับน้ำทะเลจะสูงขึ้น นาย บ. เป็นชาวประมงที่ขี่เรือผ่านมาเจอเหตุการณ์เข้าและโดยที่ นาย บ. เป็นชาวประมงที่ชำนาญในพื้นที่แถบนั้น นาย บ. สามารถที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นได้อย่างไม่ยากลำบาก ในกรณีนี้ นาย บ. มีหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือคนเหล่านั้น หากนาย บ. ปฏิเสธโดยที่เรือผ่านไปอย่างไม่ยี่ดื้อต่อชะตากรรมของคนเหล่านั้น การกระทำของนาย บ. ลักษณะนี้เป็นกรกระทำที่ผิด แต่หากสมมติว่าขณะที่ นาย บ. มีเรือผ่านมาและพบเห็นคนเหล่านั้นในขณะที่คลื่นลมกำลังโหมพัดกระหน่ำอย่างรุนแรงอยู่ สภาพอากาศเช่นนี้อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตของ นาย บ. ได้หากยังพยายามที่จะเข้าไปช่วยเหลือคนเหล่านั้น กรณีเช่นนี้หากนาย บ. ตัดสินใจขี่เรือเข้าฝั่งโดยไม่ช่วยเหลือใคร การ

¹ James S. Fishkin, The Limit of Obligation (W.S.A: Yale University Press, 1982)

² Ibid, Part II, P.65

กระทำของนาย บ.ไม่ถือว่าเป็นผิด เพราะหาก นาย บ. พยายามที่จะช่วยเหลือคน
เหล่านั้นและสุดท้าย นาย บ.เสียชีวิต การกระทำของนาย บ.ลักษณะนี้เป็นการ
กระทำเกินหน้าที่ ที่นาย บ.มีอยู่ การสูญเสียชีวิตเป็นการเสียสละมากเกินไป

ดังนั้นพิสท์กินจึงกล่าวว่า "เราทุกคนมีพันธะที่จะต้องเสียสละบางสิ่ง
บางอย่าง เพื่อช่วยเหลือคนที่ตกอยู่ในความทุกข์ทรมานและความขมขื่น"¹ โดย
การเสียสละนั้นมีพื้นฐานบนหลักที่ว่าบุคคลแต่ละคนสามารถที่จะปฏิบัติตามพันธะทาง
ศีลธรรมได้อย่างมีขีดจำกัด ซึ่งขีดจำกัดนี้ทุกคนสามารถเข้าใจได้หากมีการเสีย
สละมากเกินไป พิสท์กินเรียกระดับที่มีการเสียสละมากเกินไปว่าเป็น "การกระทำ
ของวีรบุรุษ" (cutoff for heroism) ซึ่งเป็นระดับของการกระทำที่อยู่นอก
เหนือขอบเขตของพันธะหรือหน้าที่ทางศีลธรรมของคนโดยทั่วไป การกระทำของ
วีรบุรุษนี้จัดเข้าเป็นพวกเดียวกับการกระทำที่เรียกว่า "การทำความบุญ" (act of
supererogation) ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ได้ถือเป็นพันธะหรือหน้าที่ที่จำเป็นต้อง
ต้องกระทำ แต่หากบุคคลใดกระทำก็ถือว่าดีและหากละเว้นไม่กระทำก็ไม่ถือว่าผิด
ดังเช่นจากตัวอย่างกรณี นาย บ.พยายามเข้าไปช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้น
โดยไม่คำนึงว่าตนจะต้องเสี่ยงต่อการเสียชีวิตหากเรือถูกคลื่นซัดจนล่ม การกระทำ
ของนาย บ.ลักษณะนี้ถือเป็นการกระทำของวีรบุรุษ ด้วยเหตุนี้พิสท์กินจึงเห็นว่า
คนโดยทั่วไปมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือผู้อื่นได้อย่างมีขีดจำกัดในระดับใด
ระดับหนึ่ง เท่านั้น คนทุกคนไม่จำเป็นต้องกระทำตนเป็นเสมือนวีรบุรุษเสมอไป
แม้ว่าการกระทำเช่นนั้น อาจจะเป็นการกระทำที่ดีหรือมีคุณค่าที่ทุกคนควรกระทำ
และผู้กระทำก็อาจจะได้รับการยกย่องหรือสรรเสริญจากคนทั่วไป แต่การกระทำ
เช่นนั้นก็ไม่ได้อ้างอิงเป็นพันธะหรือหน้าที่ที่ทุกคนจำเป็นต้องกระทำ

ดังนั้นพิสท์กิน จึงเห็นว่าโดยทั่วไปแล้วประเทศร่ำรวยหรือคนของ
ประเทศร่ำรวยมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจน
จนถึงระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นระดับที่คนของประเทศร่ำรวยได้เสียสละไปจำนวนที่ไม่
มากมายเกินไปนัก แต่ไม่ใช่อันถึงระดับที่เป็นการกระทำของวีรบุรุษ อาทิ คนใน

¹ James Fishkin, The Limit of Obligation, P.69.

ประเทศร่ำรวยอาจจะมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องบริจาคเงินแก่กองทุนช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจนในระดับระดับหนึ่งตามที่คนเห็นสมควรว่ามันไม่ได้มีจำนวนมากจนเกินไป ซึ่งหากให้มากเกินไป อาจจะมีผลเสียเกิดขึ้นแต่ผู้ให้หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น บุตรภรรยา ญาติพี่น้อง หรือการเสียสละเงินไปจนกระทั่งผู้ให้มีสภาพเช่นเดียวกับผู้รับการช่วยเหลือก็อาจเป็นการเสียสละที่เกินขอบเขตของหน้าที่ไป นั่นคือเป็นการกระทำของวีรบุรุษไป เพราะฉะนั้น ฟิชท์กินจึงสรุปว่า "เรา(คนของประเทศร่ำรวย) มีหน้าที่ที่จะบรรเทาความทุกข์ยากของบุคคลอื่น (เช่นคนอดอยากในประเทศยากจน) เมื่อเราสามารถที่จะกระทำได้โดยไม่เป็นการยากลำบากนัก"¹

โดยความเป็นจริงแล้วข้ออ้าง เหตุผลของฟิชท์กินลักษณะนี้ดูจะตรงกับสามัญสำนึกของคนโดยทั่วไปที่คิดว่าตนมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือบุคคลอื่นได้ก็ต่อเมื่อการช่วยเหลือนั้นไม่ได้ทำให้ผู้ช่วยเหลือ ต้องยุ่งยากหรือต้องเสียสละอะไรไปมากนัก แต่หากว่าผู้ช่วยเหลือเห็นว่าการช่วยเหลือนั้นทำให้ตนเองต้องเสียสละอะไรมากเกินไป คนทั่วไปก็คิดว่าตนไม่มีหน้าที่ที่จะต้องทำเช่นนั้น และข้ออ้าง เหตุผลลักษณะนี้ของฟิชท์กินก็สามารถที่จะใช้ เป็นพื้นฐานการอ้างการมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือกันและกันของบุคคลภายในสังคมใดสังคมหนึ่ง ได้เป็นอย่างดี โดยทั้งนี้ข้ออ้าง เหตุผลนี้ก็ยังสามารถใช้ เป็นพื้นฐานการอ้างการมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือบุคคลอื่น ซึ่งเป็นคนแปลกหน้าหรือเป็นคนที่ผู้ช่วยเหลือไม่ได้เป็นสาเหตุทำให้บุคคลนั้นได้รับความเสียหายหรือเป็นอันตรายจากการกระทำของเขาได้เป็นอย่างดีเช่นกัน

แต่ในขณะนี้เรากำลังพิจารณาถึงพันธะหรือหน้าที่ที่มีต่อคนอดอยากในประเทศยากจนที่อยู่ห่างไกลออกไป คนอดอยากซึ่งมีจำนวนมากมายและกำลังทุกข์ทรมานอยู่ในอีกซีกโลกหนึ่ง ซึ่งไม่ได้มีความคุ้นเคยเป็นส่วนตัวกับคนในประเทศร่ำรวยแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นหากพิจารณาถึงความเป็นจริงของข้อเท็จจริงเช่นนี้ การใช้

¹ James Fishkin, The Limit of Obligation., P.68

ข้ออ้าง เหตุผลนี้เป็นพื้นฐานในการอ้างถึงการมีพันธะ หรือหน้าที่ที่ประเทศร่ำรวย หรือคนของประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องให้การช่วยเหลือแต่คนอดอยากในประเทศยากจน จึงอาจจะดูไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงมากนัก และนอกจากนี้ ข้ออ้างเหตุผลนี้ยังมีปัญหาสำคัญอยู่ 2 ประการด้วยกันคือ ปัญหาประการแรกเราไม่สามารถที่จะมีเกณฑ์มาตรฐานที่จะมาใช้แบ่งแยกการกระทำที่ถือเป็นหน้าที่ (duty) กับการกระทำที่เป็นวีรบุรุษ (heroic action) ได้ กล่าวคือ เราไม่มีขีดแบ่งที่สามารถจะบอกได้อย่างชัดเจนว่าในการกระทำหนึ่งๆ การกระทำระดับไหนที่ถือเป็นการกระทำตามหน้าที่ และการกระทำระดับไหนเป็นการกระทำที่เป็นวีรบุรุษที่เป็นการกระทำนอกเหนือหน้าที่โดยทั่วไปของเราซึ่งผลจากการที่ไม่สามารถจะมีขีดแบ่งได้ชัดเจนนี้เอง เราจึงไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าใครบ้างได้กระทำตามหน้าที่ที่ตนมีอย่างแท้จริงหรือได้ทำตามหน้าที่ที่ตนมีอย่างสมบูรณ์แล้ว ตัวอย่าง นาย ร. เป็นเศรษฐีมีเงินเป็นพัน ๆ ล้าน แต่บริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจนเพียงหนึ่งพันบาท ในขณะที่นาย ก. เป็นชนชั้นกลางมีเงินเดือนประจำก็บริจาคเงินจำนวนเท่ากับนาย ร. กรณีเช่นนี้เราจะบอกได้อย่างไรว่าใครได้กระทำตามหน้าที่ที่ตนมีต่อคนอดอยากได้สมบูรณ์แล้ว หลายคนอาจจะบอกว่า นาย ร. ควรจะบริจาคมมากกว่าเพราะมีเงินมาก แต่ นาย ร. ก็อาจให้เหตุผลว่าจำนวนที่เขาบริจาคไปนั้นเพียงพอและสมควรแก่หน้าที่ที่เขามีอยู่อย่างแท้จริงแล้ว เพราะหากให้มากกว่านี้เขาอาจจะประสบกับความยากลำบากในการที่จำนวนดอกเบียในธนาคารลดลงและทำให้เครดิตทางธุรกิจของเขาเสียหายได้ ซึ่งเมื่อเป็นดังนี้การกระทำตามหน้าที่ตามความคิดของพิสท์กินที่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของแต่ละคนตามที่ตนเห็นสมควร ก็ไม่ได้แตกต่างจากการให้ทานหรือการทำบุญแต่อย่างใด เพราะหากมีบางคนปฏิเสธที่จะให้หรือให้ในจำนวนที่น้อยกว่าที่ควรจะเป็น บุคคลอื่นก็ไม่สามารถที่จะตำหนิหรือประณามว่าใครกระทำผิดศีลธรรมได้หากเขายืนยันว่าได้กระทำตามหน้าที่ที่เขามีอยู่จริงได้อย่างสมบูรณ์ตามที่เขาเห็นว่าเหมาะสมแล้ว

ปัญหาประการที่สอง บุคคลจะใช้ข้ออ้างของระยะทางใกล้ไกลและจำนวนคนทั้งผู้มีหน้าที่ช่วยเหลือและผู้รับความช่วยเหลือเป็นเหตุผลปฏิเสธการมีพันธะของตนมีจะช่วยเหลือบุคคลอื่น ในส่วนของระยะทางใกล้ไกล บุคคลที่มีหน้าที่

ช่วยเหลือจะอ้างว่าบุคคลที่อยู่ใกล้ควรจะพ้นละหรือหน้าที่มากกว่าคนที่อยู่ไกล เช่น มีคนหลายคนเห็นเด็กกำลังจมน้ำ คนที่อยู่ไกลก็จะอ้างว่าคนที่อยู่ใกล้ควรที่จะช่วยเหลือ เด็กในขณะที่ตนเองไม่จำเป็นต้องมีพันธะใด ๆ หรือถ้ามีก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะหากสมมติว่าเด็กจมน้ำตายจริง ๆ โดยที่ไม่มีใครช่วยเหลือ คนที่จะถูกประณามก็คือ คนที่อยู่ใกล้ไม่ใช่คนที่อยู่ไกล ซึ่งโดยการอ้างเหตุผลลักษณะนี้ คนของประเทศร่ำรวยบางคนอาจจะอ้างว่าตนอยู่ห่างไกลจากคนพวกนั้น ดังนั้น ตนจึงไม่พันธะทางศีลธรรมใด ๆ ที่จะต้องไปช่วยเหลือ ตนมีพันธะที่จะช่วยเหลือแต่คนในประเทศของตนมากกว่าเพราะสามารถที่จะช่วยเหลือได้ง่ายและสามารถมองเห็นผลของการกระทำของตนได้ ดังนั้นด้วยเหตุนี้มันจึงไม่จำเป็นที่คนของประเทศร่ำรวย ควรที่จะไปช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจนในเมื่อการช่วยเหลือลักษณะนั้นกระทำได้ยาก หรือบางที อาจทำให้ผู้ช่วยเหลือต้องสูญเสียอะไรไปมากมายเกินไป

ส่วนในส่วนในเรื่องจำนวนคน ผู้มีหน้าที่ช่วยเหลือจะอ้างใน 2 ลักษณะ คือ

(1) เนื่องจากมีจำนวนคนในประเทศร่ำรวยสามารถที่จะช่วยเหลือคนอดอยากได้มากมาย ดังนั้นตนไม่จำเป็นที่จะต้องให้ความช่วยเหลือก็ได้ เพราะหากตนไม่ช่วยคนอื่นก็ต้องช่วยเหลืออยู่ดี และ

(2) เนื่องจากมีคนอดอยากในประเทศยากจนมากเกินไปที่ตนจะช่วยเหลือได้ทั้งหมด ดังนั้นแม้หากว่าตนจะช่วยเหลือโดยการบริจาคเงินให้แต่ละคนจำนวนน้อย ๆ ก็ตาม แต่ก็ต้องให้ทุก ๆ คน จึงจะสามารถที่จะขจัดความอดอยากให้หมดไปได้ การกระทำเช่นนี้ก็หมายความว่าตนต้องเสียสละสิ่งที่มีอยู่ทั้งหมดไป ซึ่งหากทำเช่นนี้ก็จะเป็นการกระทำของวีระบุรุษไป ซึ่งนั่นก็หมายความว่าตนไม่จำเป็นที่จะต้อง มีหน้าที่ที่จะช่วยเหลือแต่อย่างใด ในเมื่อมีคนอดอยากจำนวนมากเกินกว่าที่ตนจะทำอะไรได้

ดังนั้นจากเหตุผลที่เป็นข้ออ้างดังที่กล่าวไว้ คนของประเทศร่ำรวยบางคนก็จะใช้เรื่องปริมาณของผู้ช่วยเหลือและผู้รับความช่วยเหลือมาเป็นข้ออ้างเพื่อลดการมีพันธะหรือปฏิเสธการมีพันธะที่จะช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจน ผลที่เกิดขึ้นก็จะ เป็นเหมือนกับที่ตนโดยทั่วไปจะใช้ข้ออ้างของการให้

ทานหรือการทําบุญมาเป็นเหตุผลเพื่อหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธการมีพันธะทาง
ศีลธรรมต่อผู้อื่น

กล่าวโดยสรุปข้ออ้าง เหตุผลลักษณะนี้ยังไม่อาจจะใช้เป็นพื้นฐานการ
อ้างการมีพันธะที่จะช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจนได้ตึ่หนัก เนื่องจากข้อ
อ้าง เหตุผลนี้ยังมีปัญหาในเรื่อง เกณฑ์แบ่งระหว่าง "การกระทำที่ถือเป็นหน้าที่"
และ "การกระทำที่อยู่นอกเหนือหน้าที่" ที่ไม่อาจจะกำหนดได้อย่างแน่ชัด ทาให้
ไม่สามารถที่จะบ่งชี้ถึงระดับความรับผิดชอบทางศีลธรรมที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดมีได้
อย่างแน่นอน และ เรื่องของระยะทางและจำนวนคนยังสามารถเป็นเงื่อนไขที่ทา
าให้คนของประเทศร่ำรวยใช้ปฏิเสธหรือลดทอนการมีพันธะที่จะช่วยเหลือคนอด
อยากในประเทศยากจนได้

บุคคลจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือเพื่อปกป้องจากความทุกข์ทรมาน

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่าข้ออ้าง เหตุผลของ เจมส์ พิสท์กิน นั้น
อาจตรงกันข้ามกับสัญชาตญาณของคนโดยทั่วไป ที่คิดว่าตนเองมีพันธะบางอย่างที่จะต้อง
ช่วยเหลือผู้อื่น ถ้าการช่วยเหลือนั้นไม่ได้ทาให้คนช่วยเหลือต้องสูญเสียอะไรไป
มากมาย และ ข้ออ้าง เหตุผลเช่นนี้ก็ดูจะตรงกับความคิดของคนในประเทศร่ำรวยที่
คิดว่าการให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจนนั้น แท้จริง เป็นเพียง
การให้ทานหรือการบริจาคทานที่เป็นลักษณะของการทําบุญที่แสดงให้เห็นว่าคนของ
ประเทศร่ำรวยมีความเมตตากรุณาต่อคนอดอยากในประเทศยากจนเท่านั้น ดังนั้น
คนในประเทศร่ำรวยจึงมักจะให้การช่วยเหลือแก่ประเทศยากจนน้อยกว่าที่ควรจะ
เป็นหรือที่ตนสามารถที่จะช่วยเหลือได้จริง ๆ

ปีเตอร์ ซิงเงอร์ (Peter Singer)¹ เห็นว่าความคิดของการให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจนของคนในประเทศร่ำรวยในลักษณะนี้ ควรที่จะถูกเปลี่ยนแปลงและมีการยอมรับในหลักปฏิบัติที่สอดคล้องกับความ เป็นจริง เสียใหม่ เพราะในความเป็นจริงนั้นประเทศร่ำรวยโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนของประเทศร่ำรวยสามารถที่จะช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจนได้มากกว่าที่เคยปฏิบัติหรือกำลังปฏิบัติอยู่ เนื่องจากเมื่อพิจารณาถึงความเป็นจริงที่ว่าในขณะที่คนของประเทศยากจนต้องประสบกับความอดอยากหิวโหยอย่างแสนสาหัส แต่คนของประเทศร่ำรวยกลับมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายในความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ทุกอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนของประเทศร่ำรวยแต่ละคนมีรายได้มากมายเกินกว่าที่จะใช้จ่ายกับสิ่งจำเป็นพื้นฐานของชีวิตได้หมด ดังนั้นคนของประเทศร่ำรวยจึงยังคงมีเงินเหลือเพื่อที่จะใช้จ่ายกับสิ่งฟุ่มเฟือยต่าง ๆ มากมาย ซึ่งหากคนของประเทศร่ำรวยแบ่งปันความมั่งคั่งที่ตนมีอยู่อย่างเหลือเฟือเพื่อบรรเทาความทุกข์ทรมานที่คนในประเทศยากจนกำลังประสบอยู่ ปัญหาความอดอยากหิวโหยก็สามารถจะถูกขจัดหรืออย่างน้อยก็อาจจะสามารถลดทอนปริมาณความทุกข์ยากลงได้โดยทั้งนี้การแบ่งปันนั้นไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่คนของประเทศร่ำรวยแต่อย่างใด นั่นคือคนของประเทศร่ำรวยสามารถที่จะแบ่งปันความมั่งคั่งหรือรายได้

¹ Peter Singer, "Famine, Affluence, and Morality", in Apply Ethics : A text with reading. Vincent Barry. (California : Wadsworth Publishing Company, 1982) pp.368-378, "Reconsidering the Famine relief argument", in Food Policy : The responsibility of the United States in the life and death choices. eds. Peter G. Brown and Henry Shue. (London : The Free Press, 1977) pp.37-53, "Rich and Poor", in Practical Ethics. Peter Singer (New York : Cambridge University Press, 1979) pp.159-231.

ได้ที่ตนมี เพื่อบรรเทาความทุกข์ทรมานจากความอดอยากหิวโหยของคนในประเทศ
ยากจนได้โดยที่ไม่ได้มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่พื้นฐานของคนในประเทศที่พัฒนา
แต่ประการใด ดังนั้นด้วยเหตุผลของความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างความเป็น
อยู่ของคนในประเทศร่ำรวยกับคนของประเทศยากจน ซิงเงอร์จึงเห็นว่าคนของ
ประเทศร่ำรวยควรที่จะช่วยเหลือประเทศยากจนเพราะการช่วยเหลือนี้คนของ
ประเทศร่ำรวยสามารถกระทำได้โดยที่ไม่ก่อให้เกิดผลเสียใด ๆ แก่การดำรง
อยู่โดยปกติของคนในประเทศร่ำรวยเอง

ซิงเงอร์ เสนอว่า หากคนทั่วไปยอมรับกันว่าการช่วยเหลือบุคคลอื่นที่
กำลังได้รับความทุกข์ทรมานโดยที่ตนไม่ได้สูญเสียอะไรไปมากมายนั้น เป็นหน้าที่ที่
ควรกระทำแล้ว คนของประเทศร่ำรวยย่อมที่จะยอมรับหลักการของเขาส่งให้
มีการช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจนในปริมาณที่มากกว่าที่เคยปฏิบัติกัน
มา นั่นคือหากคนของประเทศร่ำรวยทุกคนยอมรับว่า "ความทุกข์ทรมาน และการ
เสียชีวิตเนื่องจากไม่มีอาหารที่พอกอาศัย และยารักษาโรค เป็นสิ่งที่ไม่น่าพึง
ปรารถนา" แล้ว เหตุผลที่ตามมาจากข้ออ้างนี้ คือ

ถ้าในกำลังความสามารถของเรา (คนในประเทศร่ำรวย) เราสามารถ
ป้องกันไม่ให้มีสิ่งไม่น่าพึงปรารถนาเกิดขึ้นได้ โดยเพื่อเปรียบเทียบความ
สำคัญทางศีลธรรม (ระหว่างสิ่งที่เราเสียสละไปกับสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาที่
จะเกิดขึ้น) แล้ว เราไม่ได้เสียสละสิ่งใดไปมากมาย ในทางศีลธรรม เรา
ควรกระทำสิ่งนั้น¹

¹ Peter Singer, "Famine, Affluence, and Morality",
p.370

โดยทั้งนี้ ซิงเงอร์ได้อธิบายความหมายของ "การเปรียบเทียบความสำคัญทางศีลธรรม" (Comparable moral importance) ว่ามีความหมายลักษณะที่ว่า การกระทำหรือการเสียดสีนั้นไม่ได้เป็นสาเหตุให้เกิดความเสียหายหรือสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา (แก่ผู้กระทำ) มากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับความเสียหายหรือสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาที่กำลังเกิดขึ้นอยู่หรือการกระทำนั้นไม่ได้เป็นการกระทำที่ผิดในตัวเอง หรือการกระทำนั้นไม่ได้ละเลยต่อการส่งเสริมคุณค่าทางศีลธรรม

จากหลักการที่ได้เสนอนี้ ซิงเงอร์กล่าวว่า คงไม่มีใครจะโต้แย้งหรือไม่ยอมรับในหลักการนี้อย่างแน่นอน เพราะหลักการนี้กำหนดให้บุคคลทุกคนป้องกันสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาเฉพาะกรณีที่คุณคนนั้นสามารถกระทำได้โดยที่เมื่อเปรียบเทียบความสำคัญในทางศีลธรรมแล้วบุคคลนั้นไม่ได้เสียดสีสิ่งใดไปมากเกินไป ตัวอย่างเช่นกรณีที่น่าาย ก. เดินผ่านมาเห็นเด็กกำลังจะจมน้ำตายในสระ นาย ก. สามารถที่จะช่วยเหลือเด็กคนนั้นได้ง่าย ๆ เพียงแต่ยื่นมือไปคว้าตัวเด็กขึ้นมา ซึ่งการกระทำนี้อาจทำให้เสื้อผ้าของนาย ก. เปียกน้ำ แต่เมื่อเปรียบเทียบความสำคัญระหว่างการที่เสื้อผ้าของนาย ก. เปียกน้ำ กับความตายที่จะเกิดขึ้นกับเด็กคนนั้นการเปียกของเสื้อผ้าจึงไม่ได้มีความสำคัญเท่ากับความตายของเด็กเพราะความตายที่จะเกิดขึ้นกับเด็กเป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาอย่างแท้จริง ดังนั้นในกรณีเช่นนี้นาย ก. จึงมีพันธที่จะต้องช่วยเหลือเด็กคนนั้น

และเช่นเดียวกัน เมื่อนำเอาข้อสรุปที่ได้จากหลักการนี้มาอธิบายกรณีการให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจน คนของประเทศร่ำรวยก็ย่อมที่จะยอมรับว่าความอดอยากและทุพภิกขภัยเป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาอย่างแท้จริง นั่นคือ หากโลกไม่มีคนอดอยากย่อมเป็นโลกที่ดีกว่าโลกที่มีคนอดอยาก หรือโลกที่มีความอดอยากจำนวนน้อย ๆ ย่อมเป็นโลกที่ดีกว่าโลกที่มีคนอดอยากจำนวนมาก ๆ อย่างแน่นอน ดังนั้นหากคนของประเทศร่ำรวยสามารถที่จะป้องกันไม่ให้มีสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา คือ ความอดอยากและทุพภิกขภัยเกิดขึ้นได้โดยที่ไม่ได้เสียดสีสิ่งใดไปมากมาย คนของประเทศร่ำรวยก็ควรที่จะช่วยเหลือ เพื่อป้องกันไม่ให้มีความอดอยากเกิดขึ้น ซึ่งการช่วยเหลือเพื่อป้องกันไม่ให้มีสิ่งไม่พึงปรารถนาเกิดขึ้นได้นี้ คนของประเทศร่ำรวยสามารถกระทำได้ง่ายๆ คือการบริจาคเงินแก่กองทุนช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจน ซึ่งการช่วยเหลือลักษณะนี้

ซิงเงอร์กล่าวว่า คนของประเทศร่ำรวยสามารถที่จะกระทำดีและ
การกระทำนี้อย่างน้อยก็สามารถลดทอนหรือบรรเทาความอดอยากที่เกิดขึ้นใน
โลกได้ โดยที่ทั้งนี้การให้ความช่วยเหลือลักษณะนี้ก็ได้มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่
พื้นฐานของคนในประเทศร่ำรวยแต่อย่างใด ดังนั้นคนของประเทศร่ำรวยจึงมี
พันธะที่จะต้องช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจน

ซิงเงอร์ กล่าวว่าถ้าข้ออ้างเหตุผลของเขาถูกต้อง รูปแบบการให้ความ
ช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจนในทางศีลธรรมโดยทั่วไปจะต้องเปลี่ยน
ไปนั่นคือ ประการแรกความแตกต่างระหว่างการกระทำที่เรียกว่า "หน้าที่ (Duty)
และ "การกระทำที่เป็น 'การแสดงความเมตตา' (act of charity) รวม
ทั้งการกระทำในลักษณะของการทำบุญ (act of supererogation) ก็จะต้อง
ไปเพราะโดยทั่วไปการบริจาคเงินแก่กองทุนช่วยเหลือคนอดอยากของคนในประเทศ
ร่ำรวยจะถือว่าเป็นการกระทำที่แสดงถึงความมีเมตตาของคน ๆ นั้น คนที่บริจาค
เงินจะได้รับการยกย่องว่ามีความเมตตา กรุณา มีใจโอบอ้อมอารี แต่คนที่ไม่ให้ก็ไม่
ได้รับการตำหนิหรือถือว่าผิดแต่อย่างใด ซึ่งด้วยเหตุนี้เองคนของประเทศร่ำรวย
โดยทั่วไปจึงไม่รู้สึกละอายใจตนเองแต่อย่างใดที่จะใช้จ่ายเงินไปกับสิ่ง
ฟุ่มเฟือย เช่น เครื่องประดับราคาแพง ๆ รถยนต์คันใหม่ เสื้อผ้าชุดใหม่ และ
อื่น ๆ แทนที่จะบริจาคเงินที่จะใช้ซื้อของที่ไม่จำเป็นเหล่านี้แก่กองทุนช่วยเหลือคน
อดอยาก ดังนั้นถ้าคิดตามหลักของซิงเงอร์แล้ว การใช้จ่ายเงินกับสิ่งฟุ่มเฟือยเหล่านี้
จะถือว่าผิด เพราะ เพื่อเปรียบเทียบความสำคัญทางศีลธรรมระหว่างการบริจาค
เงินแก่กองทุนช่วยเหลือคนอดยากกับการที่ต้องทนใช้รถยนต์คันเก่าที่ยังมีสภาพดี
อยู่ หรือใส่เสื้อผ้าชุดเก่าที่ยังดีอยู่ แทนที่จะซื้อใหม่โดยที่ไม่มีความจำเป็นแต่อย่าง
ใดนั้น การให้เงินแก่กองทุนเพื่อช่วยเหลือคนอดอยากจำนวนมากจึงสำคัญกว่า ดัง
นั้นจึงควรบริจาคเงินให้แก่กองทุนช่วยเหลือคนอดยากดีกว่าที่จะใช้จ่ายเงินพวก
นั้นกับสิ่งฟุ่มเฟือยที่ไม่ได้มีความจำเป็นแก่ความต้องการที่แท้จริงแต่อย่างใด ถ้าไม่
ให้ก็ถือว่ากระทำผิด

ประการที่สอง ถ้ายึดหลักของซิงเงอร์ ความแตกต่างของพันธะทางศีล
ธรรมระหว่างบุคคล คือผู้ให้ความช่วยเหลือ และผู้รับความช่วยเหลือที่เกี่ยวข้อง
ข้องกับระยะทางไกลใกล้ก็หมดไป นั่นคือพันธะทางศีลธรรมที่เรามีต่อเพื่อนบ้านที่

อยู่ใกล้ ๆ กับคนอดอยากหิวโหยที่อยู่ห่างไกลออกไปก็จะมีน้ำหนักและความสำคัญเท่ากัน เพราะโดยทั่วไปคนมักเข้าใจกันเอาเองว่าเรามีพันธะต่อคนที่ เป็นญาติพี่น้อง พ่อแม่ เพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมชาติเดียวกันมากกว่าคนแปลกหน้า หรือคนในประเทศอื่นที่เราไม่รู้จัก แต่ซิงเงอร์ได้อธิบายว่าโดยความเป็นจริงแล้วคนโดยทั่วไปจะให้ความช่วยเหลือแก่คนที่อยู่ใกล้ตนเป็นอันดับแรกจริง เนื่องจากมีเงื่อนไขหลาย ๆ อย่างที่จะทำให้บรรลุถึงการมีพันธะนั้นได้ง่าย เช่น บ้านนาย ข. เกิดไฟไหม้ นาย ก. ผู้เป็นเพื่อนบ้านถัดไปสามารถที่จะ เดินหรือวิ่งมาช่วยดับไฟได้โดยง่าย ซึ่งนั้นก็หมายความว่าแต่เพียงว่าระยะทางที่อยู่ใกล้กันอาจทำให้เราหรือคนที่อยู่ใกล้ ๆ อยู่ในสถานะที่จะตัดสินใจว่าควรช่วยเหลือคนที่อยู่ใกล้เป็นอันดับแรกก่อนคนที่อยู่ไกลออกไป และเหตุผลเช่นนี้ก็ เป็นเหตุผลที่ทำให้เราจำเป็นต้องช่วยเหลือคนที่อยู่ใกล้ก่อน แต่ไม่ได้หมายความว่าเราควรช่วยเหลือคนที่อยู่ใกล้มากกว่าคนที่อยู่ไกล เพราะโดยทั่วไปหากเราตระหนักถึงหลักความเป็นกลาง (impartiality) หลักความเป็นสากล (Universalizability) และหลักความเท่าเทียม (equality) เราไม่สามารถเลือกปฏิบัติต่อบุคคลอื่นแตกต่างกันโดยให้เหตุผลเพียงว่าเขาอยู่ห่างไกลจากเราได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อโลกในปัจจุบันนี้มีความเจริญทางด้าน การติดต่อสื่อสารการคมนาคมเป็นอย่างมาก เราสามารถรับรู้เรื่องราวเหตุการณ์ชีวิตประจำวันของคนในอีกซีกโลกหนึ่งได้ในเวลาเพียงไม่กี่วินาที ด้วยเหตุนี้เอง เรื่องของระยะทางใกล้ไกลจึงเปลี่ยนไป ทำให้โลกซึ่งแต่ก่อนดูกว้างใหญ่แคบหดสั้นเข้า และการที่โลกแคบเข้านี้เองจึงมีผลทำให้สภาวะและความคิดเห็นทางศีลธรรมของเราจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้นการมองว่าโลกเป็นเหมือน "หมู่บ้านโลก" ที่ทุกประเทศอยู่ในขอบเขตศีลธรรมเดียวกันจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงนี้

ประการที่สามถ้ายอมรับหลักการซิงเงอร์ ความแตกต่างในเรื่องจำนวนคนที่สามารถให้ความช่วยเหลือหรือมีพันธะทางศีลธรรมก็จะหมดไป นั่นคือจะ ไม่มีความแตกต่างระหว่างกรณีทีบุคคลคนเดียว เป็นผู้สามารถกระทำการช่วยได้กับกรณีที่มีบุคคลหลายคนที่อยู่ในสถานะที่จะช่วยเหลือได้เหมือนกัน เพราะอาจจะมีบางคนอ้างว่าตนไม่มีพันธะที่จะต้องบริจาคเงินช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจน เนื่องจากมีคนเป็นล้าน ๆ คนในประเทศร่ำรวยที่ได้บริจาคเงินไปแล้ว

หรือหลายคนก็อาจไม่ได้ให้การช่วยเหลือเช่นเขา ซึ่งเงอร์อธิบายว่าในกรณีที่มีคนที่สามารถช่วยเหลือได้หลายคน อาจมีความแตกต่างในทางจิตวิทยาได้ คือบุคคลจะมีความรู้สึกผิดมากน้อยแตกต่างกัน เช่น นาย ก. อาจจะรู้สึกผิดไม่มากเมื่อเห็นว่าข้าง ๆ คนมีคนหลายคนที่ยืนดูเด็กที่กำลังจมน้ำโดยไม่ทำอะไร แต่การอ้างความแตกต่างของการมีความรู้สึกผิดนี้ไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องของพันธะทางศีลธรรมที่เรามีอยู่จริงได้ ดังนั้นนาย ก. ไม่สามารถจะปฏิเสธว่าตนเองไม่มีพันธะที่จะช่วยเหลือเด็กที่กำลังจมน้ำอยู่ได้โดยการนี้ว่ามีคนหลายคนในนั้นที่สามารถจะช่วยเหลือเด็กได้เหมือนกับเขา นั่นคือ นาย ก. ไม่อาจใช้เหตุผลว่ามีคนจำนวนมากสามารถช่วยเหลือเด็กได้มาเป็นเงื่อนไขที่ทำให้เขาปล่อยให้เด็กจมน้ำตายโดยไม่ทำอะไรเลย ซึ่งก็ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกันนี้เองเราจึงไม่สามารถที่จะอ้างเหตุผลในเรื่องของจำนวนคนมาปฏิเสธที่จะช่วยเหลือคนที่ตกอยู่ในประเทศยากจนได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันนี้ได้มีสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาเกิดขึ้นมากมาย เช่น ความยากจน การมีประชากรมากเกินไป ปัญหามลภาวะ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัญหาที่ทุกคนในโลกที่หลั่งเข้านี้ต่างมีส่วนร่วมอยู่อย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้นการอ้างว่ามีจำนวนคนมากมายที่จะช่วยเหลือได้จึงไม่สามารถลดการมีพันธะทางศีลธรรมลงได้

ดังนั้น ชิงเงอร์จึงได้สรุปว่า ประเทศร่ำรวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนของประเทศร่ำรวยมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือคนตกอยู่ในประเทศยากจน เพราะประเทศร่ำรวยหรือคนของประเทศร่ำรวยสามารถที่จะช่วยเหลือหรือป้องกันไม่ให้ความอดอยากเกิดขึ้นแก่คนในประเทศยากจนได้โดยที่ตนไม่ได้เสียสละสิ่งใดไปมากมายเมื่อเปรียบเทียบความสำคัญทางศีลธรรม ซึ่งการช่วยเหลือคนตกอยู่ในประเทศยากจนนี้ ชิงเงอร์เสนอว่าคนของประเทศร่ำรวยควรที่จะช่วยเหลือโดยการบริจาคเงินแก่กองทุนช่วยเหลือคนตกอยู่ในประเทศยากจน

จนถึงระดับเท่าที่จะทำได้ นั่นคือ อย่างน้อยก็ควรจะให้ถึงระดับที่ว่าถ้าให้มากเกินไปจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ให้รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง (เช่น ลูก ภรรยา ญาติพี่น้อง และอื่น ๆ) หรือบางทีอาจถึงระดับบรรทัดประโยชน์ต่ำสุด (marginal utility) ที่เป็นจุดที่ว่าถ้าให้มากเกินไปจะทำให้ผู้

ไว้และผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับความเสียหายเท่ากับ (คนอดอยาก) ผู้ที่ตนกำลัง
ให้ความช่วยเหลืออยู่¹

ซึ่งการช่วยเหลือโดยการบริจาคเงินแก่กองทุนช่วยเหลือของคนในประเทศร่ำรวย
นี้จะไม่ถูกถือว่าเป็นการบริจาคทานหรือการทำบุญอีกต่อไป แต่จะถือเป็นหน้าที่หรือ
ข้อบังคับทางศีลธรรมที่ผู้มีหน้าที่จำเป็นต้องปฏิบัติให้บรรลุถึงการมีพันธะนั้นเหมือน
กับการที่บุคคลจำเป็นต้องปฏิบัติตามพันธะทางศีลธรรมในกรณีที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความ
ความเสียหาย การโรคหก การผิดสัญญา หรือการลักขโมย และอื่น ๆ²

ข้ออ้าง เหตุผลที่ซิงเงอร์เสนอออกมาในลักษณะนี้อาจมีคนโต้แย้งว่าเป็น
การเปลี่ยนแปลงระบบจริยธรรมที่คนทั่วไปเชื่อกันอยู่ทั้งหมด เพราะไม่มีใครที่จะ
คิดอย่างที่ซิงเงอร์เสนอ นั่นคือ คนทั่วไปจะประณามหรือตำหนิเฉพาะคนที่ละเมิด
หรือไม่ปฏิบัติตามกฎศีลธรรมทั่วไป เช่น การลักขโมย การโรคหก แต่จะไม่ตำหนิ
หรือประณาม คนที่ใช้จ่ายเงินกับสิ่งฟุ่มเฟือย หรือสิ่งไร้สาระ แทนที่จะบริจาคเงิน
นั้นเพื่อช่วยเหลือคนอดอยาก ซิงเงอร์อธิบายว่าการที่คนในสังคมทั่วไปเข้าใจและ
คิดแตกต่างจากหลักการที่เขาเสนอนั้น สืบเนื่องมาจากทุกคนเข้าใจว่าข้อบังคับ
เกี่ยวกับการมีหน้าที่ (duty) ทางศีลธรรมนั้นกำหนดให้ทุกคนจำเป็นต้องปฏิบัติ
ตามข้อห้ามที่บัญญัติเป็นกฎศีลธรรมในสังคมหนึ่ง ๆ เท่านั้น แต่ไม่บังคับให้จำเป็นต้อง
ปฏิบัติตามหลักศีลธรรมที่กำหนดว่าเป็นการกระทำที่ดี แต่ไม่ใช้สิ่งจำเป็น เช่น
การช่วยเหลือคนอื่น เพราะหากไม่กระทำก็ถือว่าไม่ผิดศีลธรรม ซึ่งความเข้าใจ
ในลักษณะนี้เป็นความเข้าใจโดยทั่วไปของการแบ่งแยกความแตกต่างระหว่าง
"การกระทำตามหน้าที่" (act of duty) และ "การกระทำตามความเมตตา"

¹ Peter Singer, "Famine Affluence, and Morality",
p.379

² Peter Singer, "Reconsidering the famine relief
argument", p.37

(act of charity) ของสังคมโดยทั่วไป และจากความเข้าใจในลักษณะนี้เอง บุคคลโดยทั่วไปจึงเห็นว่า ศิลธรรมถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อสนองตอบความต้องการของสังคม และสังคมก็ต้องการที่จะให้คนในสังคมรักษากฎศีลธรรมที่จะทำให้สังคมนั้นดำรงอยู่ต่อไปได้ ด้วยเหตุนี้เมื่อมองจากแง่ศีลธรรมของแต่ละสังคม การกำหนดหลักปฏิบัติที่เป็นข้อกำหนดเพื่อป้องกันการละเมิดกฎศีลธรรม เช่น การฆ่า การลักขโมย และอื่น ๆ จึงถือเป็นสิ่งจำเป็นที่สามารถจะทำให้สังคมนั้นดำรงอยู่ได้ ในขณะที่การให้ความช่วยเหลือคนอื่นที่อยู่นอกเขตสังคมนั้นไม่ใช่หลักปฏิบัติที่สำคัญและจำเป็นแต่อย่างใด ซึ่งความเข้าใจในลักษณะนี้เป็นการมองจากแง่ของประโยชน์ที่สังคมหนึ่ง ๆ จะได้รับเท่านั้น แต่หากเราพิจารณาถึงพื้นฐานของหลักศีลธรรมโดยทั่วไปแล้ว การพิจารณาความเห็นในทางศีลธรรมนั้นเราที่จะมองให้พ้นจากผลประโยชน์หรือขอบเขตเฉพาะสังคมหนึ่งออกไป ซึ่งในสมัยที่ผ่านมากการพิจารณาในลักษณะนี้อาจเป็นไปได้ยาก เนื่องจากการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างสังคมยังมีความยากลำบากอยู่ แต่ในปัจจุบันนี้ที่ความก้าวหน้าทางการสื่อสารการคมนาคมได้พัฒนาขึ้น การพิจารณาในแง่นี้จึง เป็นสิ่งที่ทุกสังคมควรหันมายอมรับและปฏิบัติ เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ นั่นคือ การพิจารณาความเป็นไปในทางศีลธรรมในปัจจุบันนี้เราจำเป็นต้องพิจารณาปัญหาการป้องกันหรือการให้ความช่วยเหลือแก่คนของประเทศอื่น ๆ เหมือนกับว่าปัญหานี้ได้เกิดขึ้น และเป็นปัญหาที่อยู่ในขอบเขตของสังคมเดียวกันกับเรา คือ ทุกประเทศต่างร่วมอยู่ในสังคมโลกเดียวกันทั้งหมดนั่นเอง

ข้อโต้แย้งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ การที่บางคนเห็นว่าหากยึดหลักการของซิงเงอร์ที่มีพื้นฐานบนหลักประโยชน์นิยม (utilitarian) แล้ว คนในประเทศร่ำรวยทุกคนจำเป็นต้องปฏิบัติ หรือกระทำแต่สิ่งที่ดีก่อให้เกิดประโยชน์หรือสิ่งที่ดีตลอดเวลา กล่าวคือ คนของประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องพิจารณากระทำของตนเองในทางศีลธรรมตลอดว่า การกระทำของตนนั้นจะยังให้เกิดการเพิ่มหรือลดความสุขในโลกหรือไม่ ซึ่งนั่นก็หมายความว่าคนมองประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนทุกคนในโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อต้องการเปรียบเทียบกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนของประเทศยากจนตลอดเวลา ซิงเงอร์ตอบข้อแย้งนี้ว่า หลักการของเขาไม่ได้นำไปสู่ข้อสรุปเช่นนี้ตลอดเวลา หากแต่ว่าหลัก

การของเขาจะครอบคลุมหรือจำเป็นต้องใช้ในกรณีที่มีสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาอย่างแท้จริงเกิดขึ้นในโลกเท่านั้น และสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาเหล่านั้นจะต้อง เป็นสิ่งที่เราซึ่งเป็นคนในประเทศต่างๆสามารถที่จะป้องกันหรือขจัดให้หมดไปได้โดยที่ไม่ได้เสียสละสิ่งใดไปมากมาย เมื่อเปรียบเทียบความสำคัญทางศีลธรรม ดังนั้นหากไม่มีสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาเกิดขึ้นแล้ว หลักการของเขาก็ไม่จำเป็นต้องใช้ปฏิบัติโดยคนทั่วไปตลอดเวลา

ข้ออ้าง เหตุผลของ ซิงเงอร์ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น หากพิจารณาโดยผิวเผินแล้วเราจะพบว่าข้ออ้าง เหตุผลจากหลักการของเขา คุณจะขัดกับสามัญสำนึกของคนทั่วไปที่เข้าใจเรื่องการให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากเป็นเพียงการให้ทานหรือการทำบุญ แต่เมื่อพิจารณาโดยละเอียดตามหลักตรรกะของหลักการที่เขาเสนอ ประกอบกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เราสามารถจะกล่าวได้ว่า ซิงเงอร์ พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงแนวความคิดของคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนของประเทศต่างๆ เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากใหม่ โดยใช้พื้นฐานจากหลักประโยชน์นิยมแบบสุขนิยมที่เขาเชื่อว่าสามารถจะใช้อ้างการมีพันธะทางศีลธรรมที่จะช่วยเหลือคนอดอยากได้ โดยทั้งนี้พื้นฐานการอ้างของข้ออ้าง เหตุผลของ ซิงเงอร์ที่เห็นว่าแนวความคิดของการให้ความช่วยเหลือคนอดอยากแบบเก่าควรจะถูกแก้ไขหรือทำความเข้าใจเสียใหม่ ก็เนื่องมาจากในปัจจุบันข้อเท็จจริงของโลกได้เปลี่ยนแปลงแล้ว โลกในปัจจุบันและต่อเนื่องไปในอนาคตได้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสื่อสาร การคมนาคม ที่ทำให้เราสามารถที่จะรับรู้หรือเดินทางไปพบเห็น วิถีชีวิตของคนในประเทศต่างๆ ไกลออกไปได้ง่ายซึ่งจากการเปลี่ยนแปลงของโลกในลักษณะนี้ ซิงเงอร์จึงคิดว่าเมื่อโลกหดสั้นเข้า เราก็ควรที่จะขยายขอบเขตของศีลธรรมให้แผ่ขยายไปสู่ทุกคนในโลกอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้นเมื่อมีคนจำนวนมากกำลังประสบกับความอดอยากหิวโหยในอีกซีกโลกหนึ่ง คนที่อยู่ห่างไกลจึงไม่สามารถที่จะปฏิเสธการมีความรับผิดชอบทางศีลธรรมต่อคนพวกนั้นได้ ด้วยเหตุนี้ซิงเงอร์จึงเห็นว่า คนของประเทศต่างๆมีพันธะที่จะต้องให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจน

แต่ทั้งนี้แม้ข้ออ้าง เหตุผลของ ซิงเงอร์ คุณจะสอดคล้องกับความเป็นจริงของโลกมากเพียงใดก็ตาม แต่ข้ออ้าง เหตุผลของ เขาก็มีปัญหาในตัวมันเอง เช่น

กัน ซึ่งก็ได้แก่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับขีดจำกัดของพันธะที่คนของประเทศไทยมีต่อประเทศยากจน นั่นคือการที่ชีวเงอร์เสนอให้คนของประเทศไทยบริจาคเงินจนถึงระดับที่ว่า หากให้มากกว่าจะก่อให้เกิดผลเสียแก่ผู้บริจาคเอง แม้โดยทั่วไปเราอาจจะเข้าใจได้ว่ามีระดับของพันธะในการที่เราให้ได้อยู่... แต่ในความเป็นจริงหากเรายอมรับข้ออ้างของชีวเงอร์ เราก็จะพบว่า แม้เราจะเสียสละเงินไปจำนวนมากมายเพียงใด การให้นั้นก็ยังมีจำนวนที่น้อยอยู่ดี เพราะหากเราจะเปรียบเทียบความสำคัญทางศีลธรรมระหว่างการบริจาคกับความทุกข์ทรมานที่เกิดแก่คนในประเทศยากจนแล้ว แม้เราจะสละสิ่งเรามีอยู่ทั้งหมดไป การเปรียบเทียบความสำคัญนั้นก็ยิ่งทำให้เราเห็นว่าการเสียสละนั้นยังน้อยอยู่¹ ดังนั้นหากเรายอมรับข้ออ้างเหตุผลของชีวเงอร์ เรามีพันธะมากเกินกว่าที่เราจะสามารถกระทำได้ทั้งหมด

ปัญหาอีกประการที่หนึ่งคือ ข้ออ้างเหตุผลของชีวเงอร์จะนำไปสู่ความคลุมเครือทางการพิจารณาความผิดถูกทางศีลธรรม กล่าวคือ การเสนอให้เปรียบเทียบความสำคัญทางศีลธรรมของการกระทำทุกอย่างของชีวเงอร์ จะก่อให้เกิดปัญหาในการตัดสินว่า การกระทำใดบ้างที่ถูกหรือผิด เพราะพฤติกรรมบางอย่างที่คนในสังคมยอมรับ เช่น การไปงานเลี้ยงคือกเทลที่หรูหรา การซื้อรถเพื่อเป็นของขวัญให้บุตรที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ การกระทำลักษณะนี้ทุกคนถือว่าไม่ได้เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรมแต่ประการใด แต่หากยอมรับหลักการที่ชีวเงอร์เสนอ พฤติกรรมเหล่านี้จะเป็นการผิดศีลธรรม ดังนั้น หากยึดตามหลักการที่ชีวเงอร์เสนอ การตัดสินเรื่องความผิดถูกของคนในสังคมจะมีความยุ่งยาก และไม่มีคำตอบคล้องกัน เป็นผลให้เกิดปัญหาในการตัดสินใจของบุคคลโดยทั่วไป ที่ไม่อาจจะแน่ใจได้ว่า คนควรกระทำสิ่งใดจึงจะเป็นการกระทำที่ถูก และควรละเว้นการกระทำใด ที่ถือว่าผิด

¹ James S. Fiskin, The Limits of Obligation, p.72.

ตามหลักความยุติธรรมระหว่างประเทศ

ประเทศร่ำรวยมีพันธะแบ่งปันความมั่งคั่งแก่ประเทศยากจน

นอกจากข้ออ้าง เหตุผลที่อ้างการมีพันธะของประเทศร่ำรวย ที่จำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศยากจนจากหลักศีลธรรมทั่วไป อาทิ หลักอัญนิยม หลักประโยชน์นิยม แล้ว หลักความยุติธรรมก็เป็นอีกหลักศีลธรรมอีกอย่างหนึ่งที่สามารถใช้เป็นพื้นฐานการอ้างการมีพันธะที่จะช่วยเหลือประเทศยากจนได้

ชาร์ลส์ อาร์ เบียทส์ (Charles R. Beitz)¹ ได้พิจารณาทฤษฎีความยุติธรรมของ จอห์น รอลส์ (John Rawls) แล้วเห็นว่า หลักความยุติธรรมของรอลส์ที่เน้นการร่วมมือกันทางสังคมของสมาชิกที่มีความสัมพันธ์ต่อกันภายในขอบเขตของสังคมใดสังคมหนึ่ง สามารถที่จะนำมาใช้เป็นหลักตัดสินความยุติธรรมระหว่างประเทศของสังคมโลกที่ประกอบด้วย ประเทศต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดีในปัจจุบันนี้ได้ ซึ่งนั่นก็หมายความว่าหลักความยุติธรรมทั้งสองของรอลส์ที่ว่า ทุกคนในสังคมจะต้องได้รับสิทธิพื้นฐานเท่าเทียมกัน และความไม่เท่าเทียมจะ เกิดได้ต่อเมื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์ของสมาชิกในสังคมทุกคนจะนำมาใช้กับสังคมโลกโดยส่วนรวมได้ด้วย

¹ Charles R. Beitz, "Justice and International Relations" in International Ethics. eds. Charles R. Beitz, Marshall Cohen, Thomas Scanlon, and A. John Simmons. (New Jersey : Princeton University Press, 1985) pp. 282-311.

เบียทส์กล่าวว่าจากหลักความยุติธรรมของรอลส์ที่ถือว่า ความยุติธรรมคือ โครงสร้างพื้นฐานของสังคม หรือจะให้แน่ชัดลงไปคือวิธีการซึ่งสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมกระจายสิทธิและหน้าพื้นฐานและกำหนดการกระจายผลประโยชน์จากการร่วมมือทางสังคมจะถูกคนในสังคมหนึ่ง ๆ สร้างขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ พวกเขาอยู่ในสถานภาพดั้งเดิมภายใต้ความไม่รู้ ซึ่งเป็นสถานภาพที่บุคคลทุกคนต่างไม่สามารถที่จะรู้ว่าตนเอง เกิดมามีฐานะ เช่นไร มีสติปัญญาเล็กน้อยเพียงใด ม่านของความไม่รู้จะถือว่าบุคคลต่าง ๆ ในสภาพการเริ่มแรกไม่รู้ข้อเท็จจริงเฉพาะ เกี่ยวกับตัวเขาทั้งหมด ในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ เมื่อนำเอาหลักความยุติธรรมรอลส์มาอธิบาย ถึงการที่ประเทศต่าง ๆ จำเป็นจะต้อง มารวมกันเพื่อสร้างหลักตามยุติธรรมระหว่างประเทศนั้น "สถานภาพดั้งเดิม" (original position) ที่ รอลส์จะใช้กับการพิจารณาในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็จะเป็นไปในลักษณะที่ว่า

"เราอาจขยายการตีความสถานภาพดั้งเดิม โดยการมองสมาชิก (ของแต่ละประเทศ) ในฐานะที่เป็นผู้แทนของชาติต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นผู้ที่จะต้องทำหน้าที่ร่วมกัน พิจารณาหลักการพื้นฐานที่จะใช้เป็นข้อตัดสินกรณีที่มีการขัดแย้งระหว่างชาติซึ่งหากพิจารณาตามมติของสถานภาพเริ่มแรกแล้ว...ผู้แทนเหล่านี้จะไม่ได้รับข้อมูลต่าง ๆ นั่นคือ ในขณะที่พวกเขาู้เพียงว่าตนเองกำลังเป็นตัวแทนของชาติและชาติภายใต้สถานการณ์ปกติของชีวิตมนุษย์ แต่พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสถานการณ์เฉพาะที่ของสังคมที่พวกเขาเป็นตัวแทนอยู่... ซึ่งในกรณีนี้ ผู้แทนของชาติต่าง ๆ มีความรู้เฉพาะที่พอจะเลือกหลักการที่จะปกป้องผลประโยชน์ของตนอย่างมีเหตุผลเท่านั้น แต่ไม่มีความรู้มากพอที่จะทำให้ผู้ซึ่งโชคดีกว่าสามารถเอาเปรียบคนอื่นจากการมีสถานภาพพิเศษนั้นได้ สถานภาพดั้งเดิมที่เป็นความเที่ยงธรรมระหว่างชาตินี้ จะทำให้ความ

บังเอิญและลาเอียงต่าง ๆ เกี่ยวกับชะตากรรมทางประวัติศาสตร์เป็นโหมฆะ
ไป"¹

ดังนั้นหลักการที่จะถูกสร้างขึ้นภายใต้ความไม่รู้ของตัวแทนแต่ละชาติใน
ลักษณะนี้จึงมีความยุติธรรมเช่นเดียวกับที่บุคคลแต่ละคนได้สร้างขึ้นภายใต้ความ
ความไม่รู้ภายในสังคมหนึ่งนั่นเอง ซึ่งหลักการที่จะได้จากการตกลงระหว่างชาตินี้
แม้รอลส์จะไม่ได้กำหนดหลักการใดเฉพาะโดยละเอียดแล้ว แต่เราก็สามารถที่จะ
ทราบได้ว่าหลักการเหล่านั้นจะต้องรวมถึงการปกครองตนเอง (self-determi-
nation) การไม่แทรกแซง (Nonintervention.) การป้องกันตัวเองอย่างมี
เหตุผล (justifiable self-defense) และอื่น ๆ

แต่ทั้งนี้เบียทส์เห็นว่า เมื่อพิจารณาถึงสถานภาพดั้งเดิมของผู้แทนแต่ละ
ชาติแล้วผู้แทนเหล่านั้นย่อมที่จะไม่รู้ว่าชาติของตนมีทรัพยากร หรือพื้นที่ที่อุดม
สมบูรณ์ มากน้อยกว่าชาติอื่นเพียงใด ดังนั้น หากผู้แทนของชาติเหล่านั้นตกลงกันที่
จะกำหนดหลักการเพื่อนำมาใช้ปฏิบัติต่อกันระหว่างชาติแล้ว ปัญหาเรื่องทรัพยากร
ธรรมชาติ ควรจะเป็นเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่ผู้แทนทุกชาติจำเป็นต้องจะต้องพิจารณา
เพื่อหาหลักการที่จะขัดการกับเรื่องนี้ให้มีความยุติธรรมที่ทุกชาติสามารถยอมรับได้
เพราะทรัพยากรธรรมชาติอาจจะทำให้เกิดการขัดแย้งทางจริยธรรมระหว่าง
ชาติขึ้นได้

เบียทส์เห็นว่า เมื่อพิจารณาปัญหาเรื่องทรัพยากรธรรมชาติระหว่างชาติ
สิ่งสำคัญที่เกิดขึ้นก็คือ การมีความขัดแย้งกันในการอ้างสิทธิความเป็นเจ้าของ
ของทรัพยากร ที่อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ ทรัพยากรมนุษย์ และ ทรัพยากร
ธรรมชาติที่ ชิดจิวค เรียกว่า "อรรถประโยชน์ซึ่งได้จากส่วนต่าง ๆ ของพื้นผิว
โลก" ซึ่งได้แก่ ดินฟ้าอากาศ สภาพภูมิศาสตร์ ความอุดมสมบูรณ์ ของพื้นดิน

¹ Chares R. Beitz, "Justice and International Relations", p. 286.

แร่ธาตุ และอื่น ๆ เบียท์เห็นว่า ทรัพยากรประเภทแรกนั้นเป็นเรื่องของ ความยุติธรรมในชาติว่าจะจัดการกับทรัพยากรมนุษย์อย่างไร แต่ทรัพยากรประเภทที่สองนั้น เป็นเรื่องของ ความยุติธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งผู้แทนของแต่ละประเทศต่างไม่รู้ว่าชาติของตนมีทรัพยากรอยู่มากมายขนาดไหน นั่นคือแต่ละชาติจะไม่รู้ว่าชาติของตนมีลักษณะพิเศษอย่างไรบ้าง เช่นเดียวกับที่ บุคคลในสังคมย่อมไม่รู้ว่า ตนเองมีคุณสมบัติพิเศษ แตกต่างจากคนอื่นอย่างไร ดังนั้นเพื่อพิจารณาจากหลักความยุติธรรมของรอลส์ ผู้แทนชาติต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะพิจารณาทรัพยากรธรรมชาติในลักษณะ เช่นเดียวกันกับการพิจารณาถึงคุณลักษณะของสมาชิกในสังคมในสถานภาพดั้งเดิม ที่ทุกคนต่างไม่รู้ว่าตนมีฐานะอย่างไรในสังคม เช่นเดียวกับผู้แทนแต่ละชาติ ก็จะไม่รู้ว่าชาติของตนมีทรัพยากรพิเศษที่สามารถจะเอื้อประโยชน์แก่การพัฒนาให้ประเทศของตนเจริญก้าวหน้า หรือมีความมั่งคั่ง มากกว่าชาติอื่นหรือไม่ ซึ่งการพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้รอลส์จะถือว่าเป็นสิ่งที่ได้มาด้วยความบังเอิญ ผู้เป็นเจ้าของมิได้ ได้สิ่งนี้มาด้วยเหตุอันสมควร ดังนั้นสิ่งที่ได้มาด้วยความบังเอิญนี้ จึงไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องความยุติธรรม หรือไม่ยุติธรรม สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของข้อเท็จจริงทางธรรมชาติ ความยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรมจึงขึ้นอยู่กับวิธีการที่สถาบันนั้น ๆ จะจัดการกับข้อเท็จจริงเหล่านั้น

ดังนั้น เบียท์จึงเห็นว่า เมื่อพิจารณาเรื่องทรัพยากรในแง่ที่เป็นความยุติธรรมระหว่างประเทศแล้ว การที่ประเทศใดประเทศหนึ่งได้รับทรัพยากรธรรมชาติมาแตกต่างกันจึงเป็นเรื่องของความบังเอิญ เป็นเรื่องที่เกินกว่าความสามารถของแต่ละชาติจะควบคุมหรือกำหนดได้ในลักษณะ เช่นเดียวกันกับการที่บุคคลคนหนึ่งได้รับลักษณะพิเศษอย่างไรอย่างหนึ่งมา แต่เบียท์เห็นว่า การได้มาของทรัพยากรด้วยความบังเอิญนั้น แตกต่างจากลักษณะพิเศษที่บุคคลหนึ่งได้รับมานั่นคือ ทรัพยากร เป็นสิ่งที่จะต้องถูกค้นพบภายนอก ในขณะที่ลักษณะพิเศษของบุคคลนั้นเขาจะได้รับโดยมีอยู่ในตัวของเขาเองแล้ว ดังนั้น การที่ทรัพยากรเป็นสิ่งที่จะต้องถูกค้นพบและมีการยึดถือจับจองเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ การจับจองเป็นเจ้าของของทรัพยากรธรรมชาติของบางประเทศจึงอาจจะมีผลทำให้ประเทศอื่นได้รับความเสียหายก็ได้ เนื่องจากตนไม่สามารถที่จะได้รับประโยชน์จากทรัพยากรส่วนนั้น ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงความบังเอิญในทางศีลธรรมในการพิจารณา ปัญหา

การได้มาของทรัพยากรของแต่ละประเทศในลักษณะ เช่นนี้ เบียท์จึงเห็นว่า ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นสิ่งที่มีความบังเอิญเมื่อพิจารณาทางศีลธรรม มากกว่าคุณลักษณะพิเศษที่แต่ละคนได้รับมา¹ เพราะทรัพยากรไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของใครหรือของประเทศหนึ่งประเทศใด ภายหลังจากครอบครอง หรือการจับจองเป็นเจ้าของแล้ว เท่านั้นที่จะทำให้อุคคลหรือประเทศอ้างตามความเป็นเจ้าของได้ แต่ก่อนจะมีการเข้าครอบครองได้นั้น ไม่มีใครมีสิทธิทางธรรมชาติที่จะเรียกร้องความเป็นเจ้าของได้ ดังนั้น เบียท์จึงสรุปว่า นอกจากเราจะไม่อาจกล่าวได้ว่า การเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติมาจากเหตุที่สมควรได้รับแล้ว เรายังไม่มีเหตุผลที่จะอ้างถึงสิทธิขั้นต้นที่จะ เป็นเจ้าของสิ่งนั้นได้อีกด้วย¹

ดังนั้นในกรณีเรื่องทรัพยากรธรรมชาติ ผู้แทนพวกนี้จะพิจารณาการกระจายของทรัพยากรเหล่านี้ว่าเป็นความบังเอิญ (arbitrary) งาม่งที่ไม่มีใครมีสิทธิเบื้องต้นในการอ้างความเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ได้ และเมื่อผู้แทนเหล่านี้ไม่รู้ว่าจะสังคมหรือชาติของตนมีทรัพยากรมากน้อยเท่าใด พวกเขา ก็จะตกลงกันในหลักการที่ทำให้มีการกระจายทรัพยากรเสียใหม่ . เพื่อที่ว่าแต่ละชาติ จะสามารถมีโอกาสนี้ที่จะพัฒนาสังคมของตนให้มีความยุติธรรมและ เพื่อให้สมาชิกของสังคมตนสามารถมีทรัพยากรพอกับความต้องการพื้นฐานได้ ด้วยเหตุผลเช่นนี้ เบียท์จึงเห็นว่า หลักความยุติธรรมระหว่างประเทศสามารถใช้เป็นพื้นฐานการอ้างการมีพันธะที่ประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศยากจนได้ เพราะเมื่อพิจารณาความเป็นจริงของโลกในปัจจุบันที่มีสภาพเป็นลักษณะของโครงสร้างที่มีการร่วมมือกันของแต่ละประเทศ สมาชิกของสังคมโลกจึงจำเป็นต้องมีการเลือกสรรหลักความยุติธรรมต่างๆ มาใช้ร่วมกัน เพื่อที่จะทำให้สังคมโลกดำรงอยู่ได้โดยไม่มี การขัดแย้งกัน และเป็นสังคมที่เกิดความยุติธรรมแก่สมาชิกทุกประเทศ

ข้ออ้างเหตุผลของ เบียท์ดังที่กล่าวมา เราสามารถกล่าวถึงข้อดีของ

¹ Charse R. Beitz, "Justice and International Relations" p.291.

ข้ออ้าง เหตุผลนี้ได้ในลักษณะที่ว่า เหตุผลของ เบียทส์ เช่นนี้สามารถใช้โต้แย้งข้ออ้างการมีสิทธิในทรัพย์สินที่เป็นข้ออ้างหลักของพวกเขาเสรีนิยมได้เป็นอย่างดี เพราะหากเราถือว่าทรัพยากรของโลกทั้งหมดมนุษย์ทุกคนมีความเป็นเจ้าของเหมือนสันดานอื่น ไม่ว่าคนในประเทศร่ำรวยหรือประเทศยากจนด้วยเหตุนี้ ใครก็ตามหรือประเทศหนึ่งประเทศใด ที่ไม่สามารถจะอ้างว่าทรัพยากรในประเทศของตนเป็นกรรมสิทธิ์เฉพาะของบุคคลหรือประเทศนั้นที่สามารถจะใช้จ่ายหรือเก็บงำโดยไม่ให้คนอื่นเข้ามามีสิทธิร่วมได้ ดังนั้นเมื่อทรัพยากรธรรมชาติ เป็นของทุกคนในโลก เมื่อมีประเทศอดอยาก ประเทศอื่นย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องนำแบ่งปันสิ่งของไปช่วยเหลือในฐานะที่เขากมีส่วนในทรัพยากรเหล่านั้นด้วย

แต่ข้ออ้าง เหตุผลของ เบียทส์ก็มีปัญหาในลักษณะที่ว่า เมื่อเราถือว่าทรัพยากรเป็นสิ่งที่ได้มาโดยบังเอิญ และจำเป็นจะต้องมีการแบ่งปันกันอย่างยุติธรรม แล้วทรัพยากรที่เป็นพื้นดินเหล่านี้ เราจะมี การแบ่งปันกันอย่างไร พื้นดินที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุต่างๆ ไม่อาจจะถูกแบ่งปันได้ง่ายเหมือนน้ำมันดิบ เบียทส์ได้กล่าวว่าเพื่อแก้ปัญหาลักษณะนี้ แม้เราไม่สามารถแบ่งปันทรัพยากรลักษณะนี้ได้ แต่เราก็สามารถจะแบ่งปันอาหารหรือพืชพันธ์ที่เกิดจากพื้นดินได้โดยเฉลี่ยสัดส่วนตามขอบเขตของพื้นที่ แต่ทั้งนี้ก็ใช้ว่าจะหมดปัญหา เพราะอาหารไม่ได้เกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติทั้งหมด บางสิ่งบางอย่างจำเป็นต้องอาศัยแรงงานคนด้วย ดังนั้นกรณีเช่นนี้ ประเทศร่ำรวยก็สามารถจะอ้างการมีสิทธิในอาหารที่ผลิตขึ้นจากแรงงานของตนได้ หากกำหนดเงื่อนไขในลักษณะเช่นนี้ ประเทศยากจนย่อมไม่สามารถเรียกร้องให้ประเทศร่ำรวยแบ่งปันอาหาร อันเกิดจากแรงงานของตนได้ เพราะสิ่งนี้ไม่ได้มาโดยบังเอิญแต่ได้มาโดยการเจตนาที่จะสร้างมันขึ้น อาหารจึงอาจเป็นสิ่งที่ต้องนำไปพิจารณาปัญหาการแบ่งปันได้

ปัญหาสำคัญอีกลักษณะ ซึ่งเป็นเหตุผลด้านหลักความยุติธรรมของรอลส์ก็คือ คนโดยทั่วไปแล้วจะไม่คิดตามหลักสมมติอย่างเด็กขาด เพราะทุกคนได้เกิดมามีชีวิตแล้ว เขาย่อมรู้ถึงสติปัญญาและสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปของเขาแล้ว ไม่มีใครจะไม่คิดอย่างรอลส์แต่อย่างใดในการกำหนดการแบ่งปัน ทุกคนย่อมจะรักษาประโยชน์ของตัวเองเป็นสำคัญ ดังนั้นในโลกของความเป็นจริงแล้วเราไม่อาจจะกระทำได้ตามที่รอลส์เสนออย่างแน่นอน .

มนุษย์มีสิทธิที่จะได้รับสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตเท่าเทียมกัน

จากข้ออ้างการที่พันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือประเทศยากจนของประเทศร่ำรวยลักษณะแรกที่กำลังกล่าวมา ไม่ว่าจะเป็นข้ออ้างเหตุผลของ เจมส์ ฟิชท์กิน (James F. Shkin) ที่อ้างเหตุผลจากหลักอรรถนิยาม ข้ออ้างเหตุผลนี้จะกล่าวถึงพันธะหรือหน้าที่ของปัจเจกบุคคลของประเทศร่ำรวยต่อคนอดอยากในประเทศยากจนเป็นสำคัญ กล่าวคือ ข้ออ้างเหตุผลจะเน้นถึงพันธะหรือหน้าที่ที่คนของประเทศร่ำรวยมีต่อคนอดอยากเป็นสำคัญ โดยละเอียดที่จะกล่าวถึงว่าคนอดอยากในประเทศยากจนสามารถที่จะเรียกร้องให้คนของประเทศร่ำรวยช่วยเหลือคนได้หรือไม่

แต่ข้ออ้างการมีพันธะหรือหน้าที่ที่ประเทศร่ำรวยหรือคนของประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจน ลักษณะที่สองไม่เพียงจะอ้างเหตุผลว่า ประเทศร่ำรวยหรือคนของประเทศร่ำรวยมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจนเท่านั้น แต่คนอดอยากในประเทศยากจนสามารถที่จะเรียกร้องให้ประเทศร่ำรวยหรือคนของประเทศร่ำรวยช่วยเหลือคนได้อีกด้วย ซึ่งข้ออ้างลักษณะนี้จะมีเหตุผลอยู่บนพื้นฐานที่ว่า คนอดอยากในประเทศยากจนมี 'สิทธิ' บางอย่างของคนของประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องให้การเคารพ และมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติหรือกระทำบางสิ่งบางอย่างแก่คนอดอยากในประเทศยากจน เพื่อให้สอดคล้องกับการที่คนอดอยากเหล่านั้นมีสิทธิต่าง ๆ นั้นอยู่ ซึ่งสิทธิที่ข้ออ้างเหตุผลลักษณะนี้อ้างว่าคนอดอยากของประเทศยากจนสามารถอ้างการมีอยู่ของสิทธินี้ได้ นั้น มิใช่เป็นสิทธิที่เกิดจากการทาสัญญาหรือการมีข้อตกลงร่วมกันระหว่างประเทศร่ำรวย กับประเทศยากจน แต่เป็นสิทธิในลักษณะสิทธิทางศีลธรรม (Moral rights) ที่คนอดอยากสามารถใช้เป็นเหตุผลในการอ้างต่อคนของประเทศร่ำรวยให้มีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติต่อ ตนในฐานะที่มีสิทธินั้น ๆ อยู่

ริชาร์ด วัตสัน (Richard Watson.)¹ เป็นผู้หนึ่งที่อ้างว่าประเทศร่ำรวยมีพันธะหรือหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจน เหตุผลที่

วัตสัน ใช้อ้างถึงการที่พันธะนี้คือ เมื่อพิจารณาโดยถ่องแท้แล้ว คนอดอยากในประเทศยากจนต่างก็เป็น 'คน' ๑ คนหนึ่ง ซึ่งมีชีวิตและความเป็นมนุษย์เหมือนกับคนอื่น ๆ ในโลก ดังนั้นในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง คนอดอยากจึงมีสิทธิที่จะได้รับสิ่งจำเป็นต่อชีวิต (right to the necessity of life) เหมือนกับคนอื่น ๆ ซึ่งการที่คนอดอยากมีสิทธิที่จะได้รับสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตเช่นนี้เองวัตสันจึงเห็นว่า ประเทศร่ำรวยมีพันธะที่จะต้องให้ความช่วยเหลือแก่คนอดอยากในประเทศยากจนโดยมีหน้าที่ที่จะต้องแบ่ง เป็นอาหารและสิ่งจำเป็นให้แก่คนอดอยากทุกคน โดยการแบ่งปันนี้ วัตสันยืนยันว่า ประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องแบ่งปันให้แก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน แม้ว่าในท้ายที่สุด แล้ว ทุกคนจะอดตายเหมือนกันก็ตาม

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ วัตสัน ยืนยันในลักษณะสุดโต่งเช่นนี้คือ การที่เขาเห็นว่าหลักจริยธรรมสูงสุดที่ทุกคนจำเป็นต้องถือปฏิบัติคือ หลักความเท่าเทียม (The principle of equity) ที่มีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีคุณค่าเท่าเทียมกันทางศีลธรรมดังนั้น จากการศึกษาที่มนุษย์มีคุณค่าเท่าเทียมกันทางศีลธรรมนี้เอง วัตสันจึงยืนยันว่า มนุษย์ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันที่จะได้รับสิ่งจำเป็นแก่ชีวิต เพราะฉะนั้นการปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ในลักษณะแตกต่างกัน จึงควรขึ้นอยู่กับทางเลือกอย่างเสรีของแต่ละบุคคล ไม่ขึ้นอยู่กับสถานภาพการเกิดหรือสิ่งแวดล้อมที่คนเหล่านั้นอาศัยอยู่ ดังนั้น หากจะกล่าวไว้แน่ชัดลงไป วัตสันเห็นว่าคนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการแบ่งปันอาหารอย่างเท่าเทียมกัน เพราะ

การมีอาหารอย่างเพียงพอสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้เป็นอย่างดีเป็นสิทธิเท่ากันของมนุษย์ทุกคน...และเป็นหลักสูงสุดที่กำหนดว่าทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันที่จะได้รับจำเป็นแก่ชีวิต...(ดังนั้น) หลักจริยธรรมสูงสุดคือ ความ

¹ Richard A. Watson, "Reason and Morality in a world of Limited Food", in

เท่าเทียมกันโดยตัวของมนุษย์เอง โดยมีหลักปฏิบัติทางศีลธรรมที่ตามมาคือ การแบ่งปันอาหารทั้งหมดอย่างเท่าเทียม ไม่ว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นเช่นไร¹

วัตสันกล่าวว่า ข้อสรุปของเขาลักษณะ เช่นนี้จะ เป็นข้อสรุปที่ไม่มี เหตุผล แต่เขาก็ถือว่ามันเป็นข้อสรุปทางศีลธรรมโดยแท้จริง เพราะวัตสันเห็นว่า ศีลธรรมนั้นเป็นเรื่องตายตัวการตัดสินใจทางจริยธรรมจะ เกิดขึ้นเมื่อมีเหตุผลขัดแย้ง กัน การเสียสละชีวิตเพื่อรักษาความถูกต้องทางศีลธรรมเป็นสิ่งที่ควรกระทำ เหมือนกับที่พลทหารคนหนึ่งถูกจับเป็นเชลยและถูกบังคับให้บอกความลับทางทหาร ในฐานะที่พลทหารคนนั้นบอกสิ่งที่เขาารู้ไป เพื่อที่จะถูกปล่อยให้รอดชีวิต เขาก็ทำ ผิดศีลธรรมที่ทรยศต่อชาติ แต่เพื่อที่จะไม่ได้เป็นผู้ที่ทรยศต่อชาติและไม่ได้ทำผิดศีล ธรรม พลทหารคนนั้นจึงยอมเสียสละชีวิตเพื่อที่จะ ไม่ถูกประณามจากเพื่อนร่วมชาติ ดังนั้นในกรณีที่โลกมีอาหารจำกัดและคนจำนวนมากกำลังอดตาย ผู้ที่ต้องการกระทำ ให้ถูกต้องตามศีลธรรม จึงควรที่จะแบ่งปันอาหารที่ตนมีแก่ผู้อื่นอย่าง เท่าเทียมกัน เพราะไม่มีหลักศีลธรรมใดที่สามารถจะลบล้าง ความผิดของการกระทำได้โดย เพียงการอ้างว่ากระทำไปเพื่อรักษาชีวิตหรือประเทศชาติของตน เพราะทั้งนี้การ ยึดถือในหลักศีลธรรมก็เพื่อศีลธรรมโดยเฉพาะเท่านั้น ดังนั้น วัตสันจึงสรุปว่า

เรา (ประเทศร่ำรวย) จะต้องแบ่งปันอาหาร (แก่คนอดอยากในประเทศ ยากจน) อย่างเท่าเทียมกัน หรืออย่างน้อยก็จนกระทั่งทุกคนได้รับอาหารอ ย่างเพียงพอที่จะดำเนินชีวิตได้ซึ่งนอกจากอาหารแล้ว เรายังจำเป็นต้อง แบ่งปันสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตทุกอย่างให้แก่ทุกคนด้วย ซึ่งอย่างน้อยก็ควรที่จะแบ่ง ให้ทุกคนในระดับที่มนุษย์โดยทั่วไปควรได้รับโดยทั้งนี้ ข้อสรุปที่ตายตัวลักษณะ

นี้ยังคงที่จะต้องถูกถือ ปฏิบัติอยู่แม้ว่าการแบ่งปันนั้นจะทำให้ทุกคนต้องประสบความอดอยากและ เผ่าพันธุ์มนุษย์ ต้องสูญพันธุ์ไปก็ตาม"

มนุษย์มีสิทธิที่จะ ได้รับการช่วยเหลือ เพื่อให้พ้นจากความอดอยาก

จากข้ออ้างเหตุผลของ ริชาร์ด วัตสัน ที่เสนอว่า คนอดอยากมีสิทธิที่จะได้รับสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตเท่าเทียมกัน วัตสันอ้างพื้นฐานการมีสิทธิลักษณะนี้จากการพิจารณาถึงคุณค่าความเป็นมนุษย์ที่ทุกคนมีเหมือนกัน ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะเป็นคนในประเทศร่ำรวย หรือคนอดอยากในประเทศยากจน ทุกคนต่างมีชีวิตและมีความเป็นมนุษย์เหมือนกันทั้งหมด ดังนั้นคนที่มีความเป็นมนุษย์ทุกคน จึงมีคุณค่าเท่าเทียมกันทางศีลธรรม และจากการที่ทุกคนมีคุณค่าเท่าเทียมกันทางศีลธรรมนี้เอง วัตสันจึงเห็นว่าคนทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันที่จะได้รับสิ่งจำเป็นแก่ชีวิต

วิลเลียม ไอเคน (William Aiken)¹ เป็นอีกคนหนึ่งที่เสนอว่าคนอดอยากในประเทศยากจนมีสิทธิที่จะ เรียกร้องให้คนของประเทศร่ำรวยช่วยเหลือคนได้ สิทธินั้นคือ สิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเพื่อให้พ้นจากความอดอยาก (right to be raved from starvation) สิทธินี้มาจากสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามต่อชีวิตจากสิ่งที่สามารถป้องกัน (right to be saved from preventable dedath to deprivation) ซึ่งสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามต่อชีวิตจากสิ่งที่สามารถป้องกันได้นี้ เป็นสิทธิทางศีลธรรมทั่วไป (general moralright) ที่มีพื้นฐานอยู่บนเรื่องความต้องการของมนุษย์

¹ William Aiken, "The Right to Be saved from Starvation" in World Hunger and Moral Obligation. eds. William Aiken and HughLa Follette. (New Jerscy : Prentice-Hall, 1977) pp. 87-102.

(human need) ซึ่งพื้นฐานการอ้างการมีสิทธิของไอเคนลักษณะนี้ จะแตกต่างจากพื้นฐานของวัตสัน กล่าวคือในขณะที่วัตสันอ้างถึงลักษณะโดยทั่วไปของมนุษย์ ไอเคนกลับอ้างถึงภาวะทางด้านร่างกายที่เป็นความต้องการของมนุษย์โดยทั่วไป ซึ่งความต้องการของมนุษย์นี้เอง ไอเคนจึงเห็นว่า บุคคลโดยทั่วไปที่มีความต้องการอย่างรุนแรง เช่น คนอดอยากในประเทศยากจน สามารถที่จะอ้างสิทธิทางศีลธรรมที่จะได้รับการช่วยการช่วยเหลือ จากบุคคลอื่นที่อยู่สถานภาพที่สามารถจะช่วยเหลือเขาได้

ไอเคนอธิบายว่า สิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามต่อชีวิตจากสิ่งที่สามารถป้องกันได้นี้เป็นสิทธิทางศีลธรรม (moral right) เช่นเดียวกับสิทธิที่จะตายอย่างสมศักดิ์ศรี ที่มีลักษณะเป็นสิทธิเชิงปทัสสถาน (normative mode) คือเป็นสิทธิที่ควรจะได้รับการรับรอง (หรือปกป้อง) จากข้อบังคับหรือกฎหมายทางสังคมโดยทั่วไป นั่นคือสิทธิเชิงปทัสสถานนี้จะแตกต่าง จากสิทธิเชิงพรรณนา (descriptive mode) ในลักษณะที่ว่า สิทธิเชิงปทัสสถานจะมีสภาพเป็นเพียงสิทธิที่สามารถเรียกร้องได้ในทางศีลธรรมเท่านั้น ไม่ใช้สิทธิในทางกฎหมายที่เป็นสิทธิเชิงพรรณนาที่สามารถจะเรียกร้องโดยได้รับการรับรองจากกฎหมายโดยทั่วไป ตัวอย่างเช่น สิทธิมนุษยชน ตามประกาศปฏิญญาสากลขององค์การสหประชาชาติมีลักษณะ เป็นสิทธิเชิงปทัสสถานที่สามารถใช้เรียกร้องได้ในทางศีลธรรมเท่านั้น แต่ทว่าหากสิทธิเชิงปทัสสถาน เหล่านี้ได้รับการรับรองหรือเห็นชอบโดยมติของสาธารณชนทั่วไปให้ยอมรับสิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ สิทธิมนุษยชนที่แต่ก่อนมีลักษณะ เป็นสิทธิเชิงปทัสสถานก็จะกลายเป็นสิทธิเชิงพรรณนา ที่ถูกรับรองและได้รับการปกป้องจากกฎหมายต่อไป ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากลักษณะของสิทธิที่แตกต่างกันนี้ ไอเคนจึง ถือว่า สิทธิเชิงปทัสสถานเป็นพื้นฐานของสิทธิเชิงพรรณนาในลักษณะที่ว่า ผู้ร่างกฎหมายโดยทั่วไปมักจะพิจารณาสิทธิเรียกร้องใดที่ควรจะได้รับการรับรองโดยกฎหมายเป็นอันดับแรก เมื่อเห็นชอบก็ตกลงที่จะตราเป็นข้อบังคับทางกฎหมาย ในขณะที่สิทธิเชิงปทัสสถานจะถูกใช้เป็นตัวตัดสินการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงสิทธิเชิงพรรณนา ที่ถูกตราเป็นกฎหมายแล้ว หากเห็นว่าสิทธิในทางกฎหมายเหล่านั้นไม่เหมาะสมในสภาพสังคม

ปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ "สิทธิในรูปแบบเชิงปทัสสถานจึงถูกใช้เป็นตัวตัดสินที่จะกำหนดว่าสิทธิใดที่เราควรจะได้รับรองโดยกฎหมาย"¹

ดังนั้น ไอเคนจึงกล่าวว่า เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ของการเกิดความอดอยากหิวโหยในประเทศยากจน ที่มีคนอดอยากจำนวนมากกำลังประสบกับความทุกข์ทรมานและมีความต้องการที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลอื่นเพื่อที่จะทำให้ตนเองมีชีวิตรอดอยู่ต่อไปได้ เพราะหากไม่ได้รับการช่วยเหลือแล้ว คนเหล่านั้นจะต้องเสียชีวิตอย่างแน่นอนโดยขณะเดียวกันก็มีคนจำนวนมากกำลังอดอยากอยู่ คนของประเทศร่ำรวยจำนวนมากมีความสามารถและอยู่ในสถานะที่จะช่วยเหลือคนอดอยากในประเทศยากจนเหล่านั้นได้ เพราะฉะนั้นคนอดอยากจึงสามารถที่จะเรียกร้องให้คนของประเทศร่ำรวยช่วยเหลือคนได้และคนในประเทศร่ำรวยก็มีพันธะที่จะต้องให้การช่วยเหลือแก่คนอดอยากเหล่านั้น เนื่องจากคนอดอยากมีสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือ เมื่อถูกคุกคามต่อชีวิตจะสิ่งที่สามารถป้องกันได้ ซึ่งสิทธินี้คนอดอยากสามารถที่จะเรียกร้องต่อทุกคนที่อยู่ในสถานะที่จะช่วยเหลือเขาได้ โดยบุคคลที่อยู่ในสถานะที่จะช่วยเหลือคนอดอยากได้นี้อย่างน้อยจะต้องเงื่อนไข 3 ประการที่ทำให้เขาสามารถที่จะถูกเรียกร้องให้ช่วยเหลือจากคนอดอยากได้ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในสถานะที่จะช่วยเหลือคนอดอยากได้นั้นจะต้อง

- (1) สามารถรับรู้หรือทราบเรื่องราวของอันตรายที่เกิดขึ้นแก่คนเหล่านั้นได้
- (2) มีความสามารถที่จะช่วยเหลือได้ในลักษณะที่ว่า คน ๆ นั้นมีสิ่งจำเป็นหรือความสามารถที่จะให้การช่วยเหลือแก่คนอดอยากได้และ
- (3) เมื่อเปรียบเทียบ 'ความต้องการ' ระหว่างผู้ช่วยเหลือกับคนอดอยาก แล้ว ผู้ช่วยเหลือไม่ได้มีความต้องการเท่ากับคนอดอยากแต่อย่างใด ซึ่ง

¹ William Aiken, "The Right to Be Saved from Starvation" p. 1.

จากการพิจารณาถึงเงื่อนไขดังกล่าว โอเคนเห็นว่า คนของประเทศร่ำรวย ต่างอยู่ในสถานะที่จะช่วยเหลือคนด้อยยากในประเทศยากจนได้ ดังนั้น คนของประเทศร่ำรวยจึงมีพันธะที่จะต้องให้ความช่วยเหลือแก่คนด้อยยากในประเทศยากจน

แต่โดยทั้งนี้ โอเคน เสนอว่า สิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามต่อชีวิตจากสิ่งที่สามารถป้องกันได้นี้เป็นเพียงสิทธิพื้นฐาน (prima facie right) เท่านั้น สิทธินี้ไม่ได้เป็นสิทธิสมบูรณ์ (absolute right) ที่ไม่อาจถูกละเมิดหรือล่วงล้ำได้ ซึ่งจากการที่สิทธินี้เป็นสิทธิพื้นฐาน สิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามต่อชีวิตจากสิ่งที่สามารถป้องกันได้จึงอาจจะถูกละเมิดได้เมื่อเกิดการขัดแย้งกับสิทธิอื่นเช่น สิทธิในทรัพย์สิน ดังนั้น โอเคนจึงกล่าวว่า สิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามต่อชีวิต จากสิ่งที่สามารถป้องกันได้นี้เมื่อเป็นเพียงสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคาม ต่อชีวิตจากสิ่งที่สามารถป้องกันได้นี้เมื่อเป็นเพียงสิทธิพื้นฐาน สิทธินี้จะสามารถที่จะถูกปฏิเสธการมีพันธะที่จะต้องช่วยเหลือได้ใน 2 ลักษณะ คือ

(1) หากการให้ความช่วยเหลือแก่คนด้อยยาก มีจำนวนหรือปริมาณมากเกินไป (unreasonable amount) คนให้ความช่วยเหลือก็ไม่มีหน้าที่ที่จะให้ความช่วยเหลือได้ เช่น นาย บ. สามารถที่จะช่วยเหลือคนด้อยยากได้โดยเพียงการส่งเงินไปช่วยเหลือแต่ไม่อาจจะเข้าไปทำงานช่วยเหลือได้โดยตรง เพราะ นาย บ. ยังมีหน้าที่อื่นอยู่ในกรณีเช่นนี้ นาย บ. จึงมีพันธะเพียงส่งเงินไปช่วยเหลือ แต่ถ้าหากคนด้อยยากเรียกร้องให้ นาย บ. ไปทำงานช่วยเหลือในพื้นที่ การช่วยเหลือลักษณะนี้ก็เป็นการเรียกร้องมากเกินไป นาย บ. จึงสามารถที่จะปฏิเสธการมีพันธะลักษณะนี้ได้

(2) การไม่มีวิธีการใดที่สามารถจะทำให้การช่วยเหลือนั้นบรรลุถึงหน้าที่ที่ตนมีได้คนให้ความช่วยเหลือจึงไม่มีหน้าที่หรือพันธะต่อคนด้อยยาก เช่น กรณีที่คนด้อยยากต้องการเลือกกรู๊ป A เพื่อทำการผ่าตัดทำให้เขาพ้นจากการป่วย นาย บ. ที่เลือกกรู๊ป B ดังนั้น กรณีนี้ นาย บ. ไม่มีพันธะที่จะต้องช่วยเหลือ เพราะไม่มีวิธีการใดที่จะทำให้เขาบรรลุหน้าที่ที่จะช่วยเหลือได้ เนื่องจากเขาไม่มีเลือกกรู๊ป A.

กล่าวโดยสรุปแล้ว วิลเลียม ไอเคน เห็นว่า คนอดอยากในประเทศยากจนสามารถที่จะอ้างสิทธิเรียกร้องให้คนของประเทศร่ำรวยช่วยเหลือได้ สิทธิ นั้นคือ สิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเพื่อให้พ้นจากความอดอยาก ซึ่งสิทธินี้ได้มาจากสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามต่อชีวิตจากสิ่งที่สามารถป้องกันได้ สิทธินี้เป็นสิทธิทางศีลธรรมที่มีพื้นฐานมาจากความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์ ดังนั้น ผู้มีสิทธิจะเรียกร้องให้ผู้อื่นช่วยเหลือได้นั้น จะต้องอยู่ในเงื่อนไขลักษณะที่ว่า บุคคลคนนั้นถูกคุกคามจากสิ่งที่เป็นอันตรายต่อชีวิต ซึ่งถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือ (จากผู้อื่นแล้ว) บุคคลที่ถูกคุกคามนั้นจะต้องเสียชีวิตจากการกระทำของสิ่งนั้นอย่างแน่นอน สิ่งที่ถูกคุกคามและเป็นอันตรายต่อชีวิตได้แก่ ความอดอยาก หรืออื่น ๆ ดังนั้นถ้าบุคคลหนึ่งบุคคลใดถูกคุกคามจากสิ่งที่เป็นอันตรายแก่ชีวิต บุคคลที่ถูกคุกคามมีสิทธิที่จะเรียกร้องให้ผู้อื่นช่วยเหลือ เพราะฉะนั้น การที่คนจำนวนมากในประเทศยากจนกำลังเผชิญกับความอดอยากหิวโหยที่เป็นสิ่งคุกคามต่อชีวิตอยู่ ซึ่งหากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากคนในประเทศร่ำรวยแล้ว คนเหล่านั้นต้องเสียชีวิตอย่างแน่นอน ดังนั้น คนอดอยากในประเทศยากจนจึงมีสิทธิที่จะเรียกร้องให้คนในประเทศร่ำรวยช่วยเหลือได้

ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับข้ออ้างเหตุผลของ ไอเคน ก็คือ การที่เขาอ้างการมีสิทธิจากการมีความต้องการอย่างจำเป็นต่อชีวิตของมนุษย์นั้น เราจะกำหนดนิยามความหมายและขอบเขตของความต้องการ (need) อย่างไร เพราะความต้องการของมนุษย์นี้มีหลายอย่างแตกต่างกันออกไป แต่ละคนก็มีความต้องการคนละอย่าง เมื่อเป็นดังนี้ เราจะกำหนดความต้องการลักษณะใดเพื่อที่จะทำให้ผู้ที่มีหน้าที่ช่วยเหลือไม่สามารถที่จะปฏิเสธการมีสิทธิของเราได้ เพราะการอ้างเพียงว่าคน ๆ หนึ่งมีความต้องการมากกว่าอีกคน ๆ หนึ่ง ไม่อาจจะใช้เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะให้คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์สิน มีพันธะที่จะช่วยเหลือได้

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ การอ้างการมีสิทธินี้เพื่อให้ผู้อื่นมาช่วยเหลือนั้น โดยความเป็นจริง คนทุกคนสามารถที่จะอ้างถึงการมีสิทธินี้ได้ แต่การที่จะนำไปอ้างต่อบุคคลอื่น เพื่อให้เขามีพันธะมาช่วยเหลือตนนั้น ดูจะเป็นไปได้ยากในความเป็นจริง เพราะคนทุกคนจะคิดว่าตนเองมีสิทธิอื่นเช่น สิทธิในชีวิต สิทธิในทรัพย์สินที่จะสามารถจะลบล้างสิทธิของคนอื่นในลักษณะนี้ได้

มนุษย์มีสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่า

ในบรรดาข้ออ้างการมีสิทธิพื้นฐานบางอย่างของมนุษย์ สิทธิในชีวิต (right to life) เป็นสิทธิหนึ่งซึ่งเมื่อมีการกล่าวอ้างแล้ว บุคคลโดยทั่วไปต่างยอมรับและเห็นพ้องกันว่ามนุษย์ทุกคนสามารถที่จะอ้างถึงการมีสิทธินี้ต่อผู้อื่นได้ และการอ้างการมีสิทธิในชีวิตของคน ๆ หนึ่งก็เพื่อที่จะยืนยันให้คนอื่นมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติต่อเขาในฐานะที่เขาจะมีสิทธินี้อยู่ การอ้างการมีสิทธิในชีวิตอีกลักษณะหนึ่งคือการอ้างถึง การมีสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่า เหตุผลก็เพราะว่า เมื่อบุคคลสามารถอ้างการมีสิทธิในชีวิตของตนเองต่อผู้อื่น ผู้อื่นจึงมีหน้าที่ที่จะไม่ละเมิดสิทธิในชีวิตของเขา ซึ่งการไม่ละเมิดก็คือ การหลีกเลี่ยงที่จะไม่ทำให้คน ๆ นั้น เสียชีวิต นั่นคือหลีกเลี่ยงที่จะไม่ฆ่าบุคคล ๆ นั้นนั่นเอง

โอโนรา โอเนล (Onora O'Neill)¹ ได้ नामบทสนธิ์เรื่องสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่ามาพิจารณาปัญหาความอดอยากหิวโหยที่กำลังขึ้นในโลกอยู่ขณะนี้ โดยเธอได้กล่าวว่า หากเราสามารถกล่าวอ้างได้ว่า บุคคลมีสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่า (right not to be kill) เราก็สามารถที่จะกล่าวได้ว่า บุคคลอื่นต่างต้องมีหน้าที่ที่จะไม่ไปละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของผู้นั้น แต่สิทธิที่จะไม่ถูกฆ่านี้อาจจะถูกล่วงละเมิดได้ใน 2 ลักษณะคือ

(1) การฆ่าที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ (unavoidable killing) ซึ่งได้แก่กรณี ที่ นาย ง. รั้งตำแหน่งารกของ นาย ร. ไม่สามารถหยุดรถได้ นาย ร. จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงที่จะฆ่า นาย ง. ได้ และ

¹ Onora O'Neill, "Lifeboat Earth", in. World Hunger and Moral Obligation. William Aiken and Hugh Follette. (New Jersey : Prentice-Hall, 1977). pp. 148-164.

(2) การป้องกันตนเอง (self-defense.) ซึ่งการฆ่าในทั้งสองกรณีนี้ถือเป็นการล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าอย่างมีเหตุผล ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์ที่มีความอดอยากขึ้นในประเทศยากจน เราสามารถอ้างได้ว่า คนอดอยากในประเทศยากจนมีสิทธิที่ไม่ถูกฆ่าโดยปราศจากสาเหตุอันสมควรและคนของประเทศร่ำรวยก็มีหน้าที่ที่จะไม่ฆ่าหรือไม่ล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของคนอดอยากในประเทศยากจน

โรนัลด์กล่าวว่า ในอดีตที่ผ่านมาเราอาจกล่าวได้ว่า การเกิดความอดอยาก ที่นำไปสู่การเสียชีวิตของคนอดอยากในประเทศยากจนนั้น ประเทศร่ำรวยหรือคนของประเทศร่ำรวยหรือคนของประเทศร่ำรวยไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือได้ไปล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่า ของคนในประเทศยากจนที่อยู่ห่างไกลแต่ในปัจจุบัน สภาพการณ์นี้ได้เปลี่ยนไป เนื่องจาก ประเทศต่าง ๆ ได้มีการติดต่อสัมพันธ์กันทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการพึ่งพาเทคนิควิทยาต่าง ๆ ซึ่งกันและกัน ดังนั้น ความตายที่เกิดชั้กับคนในประเทศที่อยู่ห่างไกลออกไป จึงอาจเป็นผลจากการกระทำของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่อาศัยอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นประเทศร่ำรวยก็ได้ ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงรูปแบบการล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่า โดยการพิจารณาถึงลักษณะของการฆ่าที่มีรูปแบบเปลี่ยนไปในปัจจุบันที่การฆ่านั้นไม่ได้จำกัดอยู่เพียงว่า ผู้ฆ่าและผู้ถูกฆ่าต้องเผชิญหน้ากันในสถานที่และเวลาที่จำกัด แต่การฆ่าอาจสามารถกระทำได้ในรูปแบบอื่นคือ การฆ่าในครั้งหนึ่งๆ ผู้ฆ่าอาจไม่ใช่คน ๆ เดียว อาจเป็นกลุ่มบุคคล และกลุ่มบุคคลที่เป็นผู้ฆ่า เหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ใกล้ชิดหรือ เผชิญหน้ากับผู้ถูกฆ่าแต่อย่างใด ผู้ฆ่าอาจจะอยู่ในที่ห่างไกลออกไปแต่ การกระทำของเขามีผลทำให้ผู้อื่นที่อยู่ห่างไกลเสียชีวิตได้ เช่น การยิง ระเบิดปรมาณูหรือ จรวดนำวิถีระยะไกลต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้เมื่อรูปแบบการฆ่าเปลี่ยนไปรูปแบบการล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าจึงต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

โรนัลด์ เห็นว่า การล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของคน ๆ หนึ่งในปัจจุบัน อาจจะเป็นไปได้ในลักษณะที่ว่า

- (1) บุคคลที่เป็นผู้ฆ่าไม่ได้กระทำการเพียงคนเดียว
- (2) ผู้ถูกฆ่าไม่ได้เสียชีวิตโดยทันที
- (3) การไม่สามารถที่จะบอกได้อย่างแน่นอนว่า ใครจะเป็นผู้เสียชีวิตจากการกระทำของผู้ฆ่าในครั้งหนึ่ง ๆ
- (4) ผู้ฆ่าอาจจะไม่ได้มีเจตนาที่จะให้มีความตายเกิดขึ้นกับผู้ถูกฆ่าก็ได้ซึ่งรูปแบบการล่องละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าในลักษณะ เช่นนี้ เราสามารถอธิบายได้ ดังนี้ กรณี นาย ข. ล่องละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของ นาย ย.

(1) นาย ข. ไม่ได้ฆ่า นาย ย. เพียงคนเดียวแต่ยังมี นาย ค. นาย ง. ร่วมกันทำร้าย นาย ย. ด้วย ดังนั้น ทุกคนที่ร่วมทำร้าย นาย ย. ต่างก็มีส่วนร่วมในการล่องละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของ นาย ย.

(2) นาย ย. ไม่ได้เสียชีวิตโดยทันที แต่ถูกวางยาพิษให้ตายช้า ๆ โดย นาย ข.

(3) การไม่สามารถจะยืนยันได้ว่า นาย ย. จะเป็นผู้ถูกฆ่า เช่น กรณี นาย ข. ต้องการเล่นเกมรัสเซียรูลेटต์ (Russian Roulette) จึงบังคับให้ นาย ค. นาย ง. นาย จ. และ นาย ย. เล่นด้วย โดยการเล่นนี้ทุกคนรู้ว่า จะต้องมีการตายเกิดขึ้นกับใครคนใดคนหนึ่งแน่นอน สมมติ นาย ย. โชคร้ายถูกยิงตาย นาย ข. ก็จะถือว่าได้ล่องละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของ นาย ย.

(4) นาย ข. เป็นเจ้าพ่อ เขาไม่ได้เจตนาให้ นาย ย. ซึ่งอาจเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่ได้เขียนข่าวโจมตีเขาตาย แต่ นาย ข. ได้กล่าวเพียงว่าอยากสั่งสอนให้ นาย ย. รู้สำนึกเท่านั้น แต่ลูกน้องที่เป็นมือปืนของ นาย ข. ได้ยิง จึงไปดักฆ่า นาย ย. ตาย กรณีเช่นนี้ ถึงแม้ นาย ข. ไม่ได้ตั้งใจให้ นาย ย. ตาย แต่ก็ถือว่า นาย ข. มีส่วนทำให้ นาย ย. เสียชีวิต ด้วย

ดังนั้นเราจึงอาจสรุป รูปแบบของการล่องละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของบุคคลตามความคิดโธมัส ได้สัน ๆ ว่า สิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าโดยปราศจากสาเหตุอันสมควรของบุคคลใดบุคคลหนึ่งสามารถจะถูกล่องละเมิดได้ แม้ว่าการตายของบุคคลนั้น เป็นผลจากการกระทำของบุคคลอื่นหรือหลายคนร่วมกัน และบุคคลนั้น

อาจไม่ได้เสียชีวิตในทันที หรือแม้แต่อาจจะไม่สามารถบอกได้แน่นอนว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้เสียชีวิต หรือไม่ได้เป็นผลจากเจตนาของบุคคลอื่น

เมื่อได้รูปแบบของการพิจารณาถึงการล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของบุคคลตามความคิดของโรนัล เราจะมาพิจารณาถึงสถานการณ์ในปัจจุบันมีความอดอยากเกิดขึ้นในประเทศยากจน ในขณะที่คนของประเทศกำลังสุขสบายอยู่ในความมั่งคั่งทุกอย่าง เพื่อที่จะตัดสินว่าประเทศร่ำรวยเหล่านั้นได้มีการล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของคนอดอยากในประเทศยากจนหรือไม่ โดยที่นี้เราสามารถแบ่งสถานการณ์ของโลกปัจจุบันออกได้ใน 2 ลักษณะ คือ

(1) กรณีที่โลกยังมีทรัพยากรเพียงพอที่จะแจกจ่ายแก่คนทั้งหมด

ในกรณีเช่นนี้ ซึ่งตรงกับสถานการณ์ด้านอาหารในปัจจุบันที่เราเพียงพอมีหลักฐานเชื่อได้ว่าโลกเรายังมีปริมาณที่อาหารเหลือเฟือเพื่อที่จะแบ่งปันให้แก่ทุกคนในโลกได้ โดยที่นี้ประเทศร่ำรวย ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในการควบคุมระบบเศรษฐกิจและการแบ่งปันอาหาร หรือทรัพยากรต่าง ๆ ให้แก่ทุกประเทศ ทั่วโลก ดังนั้นหากมีการขายแคลนอาหารหรือทุกภิกขภัยเกิดขึ้นและเป็นผลทำให้มีคนเสียชีวิตไม่ว่าคนเหล่านั้นจะคนของประเทศร่ำรวยหรือคนของประเทศยากจนก็ตาม การตายของคนเหล่านี้ถือว่าการฆ่า เพราะการตายของคนพวกนี้ไม่สามารถอ้างได้ว่าเป็นการตายที่เหตุผล เพราะในเมื่อโลกยังมีอาหารพอเพียงและสามารถที่จะแบ่งปันช่วยเหลือให้แก่ทุกคนได้หากคนเหล่านี้ได้รับอาหารช่วยเหลือ เขาก็ไม่ต้องประสบกับความตายแต่อย่างใด ดังนั้น ในกรณีนี้หากประเทศร่ำรวยปฏิเสธที่จะช่วยเหลือประเทศยากจนที่ประสบทุกภิกขภัย การไม่ช่วยเหลือถือว่าการฆ่า เพราะหากเป็นประเทศร่ำรวยให้การช่วยเหลือโดยแบ่งปันอาหารให้แก่ประเทศยากจน คนในประเทศยากจนก็จะไม่อดตาย แต่ประเทศร่ำรวยไม่ทำจึงถือได้ว่าประเทศร่ำรวยล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของคนในประเทศยากจน

นอกจากนี้ในสถานการณ์ที่โลกยังมีอาหารเพียงพอก็ เราอาจจะพบว่าในบางกรณีประเทศร่ำรวยมีอิทธิพลทางสาเหตุต่อการตายของคนในประเทศยากจนโดยตรง ซึ่งมี 2 กรณี คือ

(ก) การลงทุนของต่างชาติ ที่นักลงทุนของชาติร่ำรวยได้เข้ามาลงทุนในประเทศยากจนเพื่อนำเอากำไรที่ได้กลับคืนประเทศแม่ของตน ซึ่งผล

จากการลงทุนนี้ หากมีผลทำให้ระดับความเป็นอยู่และความมั่นคงในชีวิตของคนในประเทศยากจนลดลง เนื่องจากนักลงทุนต่างชาติจะพยายามกดค่าแรงให้อยู่ระดับต่ำที่สุด ทำให้มาตรฐานการครองชีพของคนต่ำไปด้วย ในกรณีนี้ถ้าหากมีการเสียชีวิตของคนที่ทำงานให้บริษัทของต่างชาติ เราสามารถกล่าวได้ว่า นักลงทุนและบริษัทได้ร่วมมือกันฆาตกรรม คนงานเหล่านั้น โดยทั้งนี้นักลงทุนและผู้ดำเนินการของบริษัทต่าง ๆ อาจจะได้มีเจตนาที่ทำให้มีความตายเกิดแก่คนงานและก็ไม่อาจจะทราบได้ว่า คนงานคนใดบ้างที่จะต้องเสียชีวิต แต่การเข้ามาลงทุน ของบริษัทต่างชาติเหล่านั้น มีส่วนเป็นสาเหตุให้เกิดการตายของคนงานในประเทศยากจนด้วย ดังนั้นจึงถือได้ว่า นักลงทุนและบริษัทต่างชาติได้กระทำการล่วงละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของคนในประเทศยากจน

(ข) การควบคุมราคาสินค้า เป็นอีกกรณีหนึ่ง ที่เราอาจถือได้ว่า ประเทศร่ำรวยบางประเทศได้กระทำการฆ่าคนในประเทศยากจน เพราะระบบเศรษฐกิจของโลกนั้นจะถูกควบคุมโดยชาติที่ร่ำรวยดังนั้นประเทศร่ำรวยจึงมีอำนาจที่จะกำหนดระดับราคาของสินค้าในตลาดตามแต่ที่ตนต้องการ ในขณะที่ประเทศยากจนต้องพึ่งพาระบบการผลิตสินค้าทางเกษตรของตนเป็นสำคัญ แต่เมื่อระดับราคาถูกกำหนดมาโดยประเทศร่ำรวยและบางครั้งระดับราคานั้นถูกกำหนดให้ต่ำจนกระทั่ง เป็นสาเหตุให้รายได้ของคนในประเทศยากจนไม่เพียงพอที่จะทำให้ดำรงชีวิตตามมาตรฐานทั่วไปได้ ทำให้มีบางคนเสียชีวิตได้ ในกรณีนี้ประเทศร่ำรวยที่เป็นผู้กำหนดนโยบาย ในการควบคุมราคาสินค้า จึงอยู่ในฐานะที่เป็นผู้มีอิทธิพลทางสาเหตุในการตายของคนในประเทศยากจน เพราะนโยบายเหล่านี้ ความสัมพันธ์ทาง เหตุผลและ โดยตรงกับคามอยู่รอดของคนในประเทศยากจน

(2) กรณีที่โลกในอนาคตมีทรัพยากรไม่เพียงพอแก่ทุกคน

จากการเกิดวิกฤตการณ์ทางด้าน ทรัพยากรของโลก ทำให้เราคาดการณ์ได้ว่าโลกในอนาคตอาจจะมีอาหารไม่เพียงพอแก่ทุกคน และหากโลกเราต้องประสบกับสภาพการณ์เช่นนั้นจริง ๆ ในอนาคต ประชากรของโลกบางส่วนต้องประสบกับความอดอยากอย่างแน่นอน และนั่นก็หมายความว่า จะต้องมีคนบางส่วนเสียชีวิตเนื่องจากไม่มีอาหารกินเพียงพอ การตายในลักษณะ เช่นนี้จะถือว่าการตายโดยธรรมชาติ เพราะ ไม่สามารถที่จะผลิตอาหารและปัจจัยที่จำเป็น

ต่อร่างกายได้ซึ่งก็หมายความว่า ความตายที่เกิดขึ้นนี้ ไม่ได้มีอิทธิพลทางสาเหตุมาจากคนของประเทศร่ำรวย หรือประเทศหนึ่งประเทศใด

แต่ในความเป็นจริงแล้ว หากเราพิจารณาถึง การตัดสินใจที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เราสามารถที่จะทราบถึงผลที่จะเกิดขึ้นได้ ในลักษณะ เช่นเดียวกันนี้ หากมีการกำหนดนโยบาย เพื่อป้องกันการเกิดความอดอยาก หรือทุพภิกขภัยขึ้นสำหรับประเทศบางประเทศการทำเช่นนี้ ก็สามารถทำให้เราสามารถที่จะทราบถึงผลที่จะเกิดขึ้นได้ ดังนั้น หากมีการกำหนดนโยบายให้รัดกุมและมีการจัดการกับปัญหาความอดอยากที่ดี เราก็สามารถที่จะ ป้องกันระดับความรุนแรงของปัญหาได้ แต่ทั้งนี้หากมีการกำหนดนโยบายที่ไม่ได้ ผู้ที่มีหน้าที่กำหนดนโยบายไม่ว่าจะชาติใด ก็ย่อมที่จะต้อง มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการเสียชีวิตที่จะเกิดตามมาจากการกำหนดนโยบายผิดพลาด ดังนั้น หากเป็นในกรณีเช่นนี้ หากประเทศร่ำรวยบางประเทศกำหนดนโยบายในการช่วยเหลือหรือป้องกันการเกิดภัยพิบัติในประเทศยากจนผิดพลาด ทำให้คนในประเทศยากจนเสียชีวิตได้ ผู้กำหนดนโยบายของแต่ละประเทศจึงต้องรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นด้วย การจะบอกว่าตนไม่มีส่วนในการตายของคนเหล่านั้น ก็เป็นการผิด เพราะ ความตายที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากนโยบายเหล่านั้นโดยตรงและโดยทั้งนี้ในบางกรณี อาจจะเป็นการฆ่าได้

กล่าวโดยสรุปแล้ว จากข้ออ้างเหตุผลของโธมัส โอนีล ดังที่กล่าว เราสามารถที่จะอ้างถึงความรับผิดชอบที่ประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องให้การช่วยเหลือแก่ประเทศยากจนได้ในหลายกรณีด้วยกัน โดยทั้งนี้พื้นฐานการอ้างพันธะที่จะได้รับการช่วยเหลือนั้นจะอยู่บนเรื่องการยอมรับในสิทธิที่จะไม่ถูกฆ่าของบุคคล ที่คนอดอยากในประเทศยากจนสามารถที่จะอ้างการมีสิทธินี้เพื่อที่จะทำให้ประเทศร่ำรวยมีหน้าที่ที่จะ เคารพในการมีสิทธิของคนในประเทศยากจน

การชดเชยความยุติธรรมในอดีต

จากการอ้างถึงการมีสิทธิต่างของคนด้อยยากในประเทศยากจนที่สามารถใช้เป็นข้ออ้างการมีพันธะหรือหน้าที่ที่ประเทศร่ำรวยจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่ตนแล้ว ประเทศยากจนยังมีข้ออ้างอีกอย่างหนึ่งที่สามารถใช้เป็นข้ออ้างให้ประเทศร่ำรวยช่วยเหลือตนได้ ซึ่งข้ออ้างลักษณะนี้เป็นข้ออ้างพิเศษที่ประเทศยากจนสามารถเรียกร้องให้ประเทศร่ำรวยให้การช่วยเหลือคนในประเทศยากจนก่อนที่จะช่วยเหลือคนในประเทศร่ำรวยอีกด้วย ข้ออ้างนี้คือ การอ้างถึงความผิดที่ประเทศร่ำรวยได้กระทำต่อประเทศยากจนในอดีต โดยผลจากการกระทำนั้นยังมีผลสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้นประเทศร่ำรวยจึงมีพันธะที่จะต้องให้การช่วยเหลือประเทศยากจนตอบแทนเพื่อเป็นการชดเชยความผิดที่ตนเองได้ก่อขึ้น

เหตุผลของข้ออ้างนี้ คือ การอ้างถึงการมีการเอารัดเอาเปรียบทางเศรษฐกิจที่ประเทศร่ำรวยกระทำต่อประเทศยากจนในสมัยอดีต ซึ่งก็ได้แก่ การแสวงหาอาณานิคม การล่าเมืองขึ้น การขยายอำนาจของจักรวรรดินิยมตะวันตก การเอารัดเอาเปรียบที่เกิดจากระบบอาณานิคมเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะก่อให้เกิดความแตกต่างทางรายได้และความมั่งคั่งระหว่างประเทศร่ำรวยกับประเทศยากจนเท่านั้น¹ แต่จึงเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งของความไม่เสมอภาคในการควบคุมทรัพยากร เพื่อการผลิตอาหารที่มีผลทำให้เกิดความอดอยากขึ้นได้ในประเทศยากจน² เพราะนักล่าอาณานิคมจะมองว่าระบบเกษตรกรรมของดินแดนที่ยึดครองมีลักษณะที่ล้าหลัง เนื่องจากไม่สามารถที่จะสร้างผลกำไรส่วนเกินที่เกิดจากการซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ ดังนั้นนักล่าอาณานิคมจึงเริ่มที่จะเปลี่ยนระบบเกษตรกรรม

¹ J.E. Hare and Carcy B.Joyut, Ethics and International Affairs. (London : The Macmillan Press, 1982) p.117.

² Lappe and Collins, อาหารหายไปไหน.., p.117

แบบดั้งเดิม มาเป็นการปลูกพืชเพื่อการขาย ซึ่งโดยวิธีนี้เองนักล่าอาณานิคมทั้งหลายจึงสามารถที่รีดเองความมั่งคั่งออกไปจากดินแดนที่ตนยึดครองได้ และด้วยเหตุนี้เอง "ลัทธิเมืองขึ้นจึงไม่ได้สร้างเพียงภาวะการณ์ที่นำไปสู่ความอดอยากเพียงช่วงหนึ่ง แต่นำมาซึ่งการขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง"³ ในประเทศยากจนอีกด้วย ดังนั้น ข้ออ้างเหตุผลที่ได้จากการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในอดีตเช่นนี้ ประเทศยากจนจึงสามารถที่จะเรียกร้องให้ประเทศร่ำรวยช่วยเหลือตนได้ และการช่วยเหลือนี้ถือเป็นพันธะที่ประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องกระทำต่อคนอดอยากในประเทศยากจนเป็นอันดับแรกด้วย

ข้ออ้างเหตุผลดังที่กล่าวมานี้ แม้ว่าโดยความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ที่มีการบันทึกกันไว้ เราสามารถที่จะยืนยันได้ว่า มีการเอารัดเอาเปรียบเกิดขึ้นจากระบบอาณานิคมในสมัยที่ผ่านมาจริง แต่ข้ออ้างเหตุผลนี้ก็มิมีปัญหาที่สามารถโต้แย้งได้ คือ ถึงแม้ว่าเราจะรู้ว่าการกระทำผิดของประเทศร่ำรวยต่อประเทศยากจนเกิดขึ้นจริงในอดีต แต่เราจำเป็นต้องทวนย้อนเวลากลับไปในระยะที่นานเท่าใด เพื่อที่จะอ้างให้ประเทศร่ำรวยช่วยเหลือประเทศยากจน ซึ่งหากเมื่อพิจารณาปัญหาในลักษณะเช่นนี้ เราไม่สามารถจะหาจุดสิ้นสุดของการกระทำผิดที่เกิดขึ้นได้ และนั่นก็ดูเหมือนว่าเมื่อเราไม่สามารถหาจุดสิ้นสุดของการกระทำผิดในอดีตได้แน่นอน การอ้างเหตุผลของการกระทำในอดีตเพื่อให้ประเทศร่ำรวยมีพันธะช่วยเหลือก็ดูจะมีเหตุผลไม่หนักแน่นพอ แต่ทั้งนี้อาจมีบางคนแย้งว่าการเอารัดเอาเปรียบในอดีตยังคงส่งผลมาถึงปัจจุบัน พลเมืองในประเทศร่ำรวยมีความเป็นอยู่ที่ดีในระดับเหลือเฟือได้เนื่องมาจากการกระทำของบรรพบุรุษใน

³ Terasa Hayter, โจรปล้นโลก : เหตุเกิดแห่งความยากจน. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมล คีมทอง, 2527), หน้า 38.

อดีต¹ ข้อแย้งลักษณะนี้อาจจะดูมีเหตุผลที่พอจะใช้อ้างถึงการมีพันธะที่จะช่วยเหลือตอบแทนได้ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ รูปแบบของการเอารัดเอาเปรียบทั้งจากสมัยติดนั้นยากที่จะพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดเจนว่ามีการเอารัดเอาเปรียบเกิดขึ้นในช่วงเวลาใดแน่นอน อีกทั้งเราจะไม่สามารถที่จะบอกได้ว่า ระยะเวลาที่ยาวนานเพียงใดที่การกระทำผิดในอดีตจึงจะมีผลต่อในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้เมื่อเราไม่สามารถจะพิสูจน์ถึงระยะเวลาได้อย่างแน่นอน มันก็เป็นการยากที่จะอ้างความรับผิดชอบต่อคนในประเทศร่ำรวยในปัจจุบัน เพราะหากเราจะอ้างให้ประเทศร่ำรวยรับผิดชอบต่อการกระทำผิดของบรรพบุรุษในสมัยก่อน ๆ เราอาจจะพบว่าโดยแท้จริงแล้ว ประเทศทุกประเทศทั่วโลก ต่างต้องมีความรับผิดชอบทางศีลธรรมต่อกันสืบเนื่องไปจนไม่ว่าจะทราบได้ว่าประเทศใดบ้าง เป็นผู้ได้กระทำผิด เพราะทุกประเทศต่างก็ได้กระทำผิดโดยบรรพบุรุษของตนต่อประเทศอื่นมาแล้วด้วยกันทั้งนั้น

การแก้ไขความอยุติธรรมในปัจจุบัน

จากข้ออ้าง เหตุผลที่อ้างถึงพันธะที่ประเทศร่ำรวยจำเป็นต้องช่วยเหลือประเทศยากจนในกรณีพิเศษเนื่องประเทศร่ำรวยได้กระทำผิดต่อประเทศยากจนตั้งแต่ในอดีต ข้ออ้างเหตุผลนี้ดูจะมีปัญหาอย่างมากเกี่ยวกับการพิสูจน์ถึงการกระทำผิดในอดีต ซึ่งปัญหานี้ทำให้ข้ออ้างเหตุผลของการชดใช้ความผิดในอดีตดูจะไม่หนักแน่นพอ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากปัญหาลักษณะนี้ประเทศยากจนก็มีข้ออ้างที่สามารถพิสูจน์ถึงความผิดที่ประเทศร่ำรวยกระทำต่อประเทศยากจนได้อย่างชัดเจนโดยข้ออ้างเหตุผลนี้ ประเทศยากจนจะอ้างถึงความผิดที่ประเทศร่ำรวยกระทำต่อประเทศยากจนในปัจจุบัน (Present wrong) ความผิดที่ประเทศร่ำรวยกระทำ

¹ เนื่องน้อย บุญยเนตร, หน้าทีทางจริยธรรมของมนุษย์ต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ วิทยานิพนธ์ : ภาคปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526, หน้า 89.

ต่อประเทศยากจนนี้เกิดจากระเบียบเศรษฐกิจโลก (world economic order) ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศยากจนโดยทั่วไป ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากระบบเศรษฐกิจโลกที่ประเทศร่ำรวยควบคุมอยู่ในลักษณะหนึ่งก็คือ การมีความไม่เสมอภาคทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศอุตสาหกรรมกับประเทศโลกที่สาม ที่แสดงออกมาในลักษณะของการควบคุมปัจจัยการผลิตที่ไม่ยุติธรรม¹ ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้ว การควบคุมปัจจัยการผลิตในประเทศโลกที่สาม มักจะตกอยู่ในมือของบริษัทและสถาบันทางการเงินของประเทศอุตสาหกรรม สถาบันเหล่านี้จะควบคุมผลกำไรของสินค้าส่งออกจากประเทศโลกที่สาม เป็นเหตุให้ผลกำไรส่วนใหญ่ตกเป็นของบริษัทต่างชาติเหล่านี้มากกว่าจะเข้าประโยชน์ต่อประเทศผู้ผลิตสินค้า นอกจากนี้ การส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ ก็เป็นอีกลักษณะหนึ่งของการเอาัดเอาเปรียบจากประเทศร่ำรวยในปัจจุบัน¹ ซึ่งผลจากที่ประเทศร่ำรวยเข้าไปลงทุนหรือเป็นเจ้าของนี้ทำให้เงินทุนแก่ประเทศยากจนกั้ยืมเพื่อนำไปพัฒนาประเทศ เป็นเหตุให้ประเทศร่ำรวยสามารถมีอำนาจควบคุมระบบการเงินในประเทศยากจนเหล่านั้นได้ โดยการควบคุมระบบการเงินนี้เองทำให้ประเทศร่ำรวยสามารถควบคุมระบบเศรษฐกิจในประเทศยากจนรวมทั้งการสามารถกำหนดเงื่อนไขของการดำรงชีวิตของคนในประเทศยากจนได้

ดังนั้นจากการที่มีความไม่เสมอภาคกันในทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศร่ำรวยและประเทศยากจนในลักษณะเช่นนี้เอง ผลเสียหายที่เกิดขึ้นจากการคงอยู่ของระบบเช่นนี้จึงมีผลโดยตรงต่อประเทศยากจน หรือจะกล่าวให้แน่ชัดลงไปก็คือ การมีผลกระทบต่อกันโดยตรงในประเทศยากจนนั่นเอง ประเทศร่ำรวยมีพันธะที่จะต้องรับผิดชอบโดยการให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศหากทุกประเทศที่ได้รับ ความเสียหายจากการกระทำของตนเอง โดยทั้งนี้ประเทศร่ำรวยทั้งหลายจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขระบบเศรษฐกิจให้มีความเป็นธรรมมากขึ้น ซึ่งการกระทำลักษณะนี้ถือว่าเป็นการขัดขวางความผิดที่ประเทศร่ำรวยได้กระทำแก่ประเทศยากจนในปัจจุบัน

¹ Onora O'Neill, Face of Hunger, p.111.

กล่าวโดยทั่วไปแล้วข้ออ้าง เหตุผลลักษณะนี้ดูจะมีความน่าเชื่อถือเป็น
 อย่างมากในปัจจุบัน เพราะจากหลักฐานมากมายของนักวิชาการและนักพัฒนาใน
 ประเทศโลกที่สามที่ต่างยืนยันถึงความเป็นจริงของผลเสียหายที่เกิดขึ้นจาก
 ระบบเศรษฐกิจโลกที่มีประเทศร่ำรวยควบคุมอยู่¹ ผลเสียหายที่เกิดขึ้นนี้ไม่ได้มี
 เพียงแต่การถูกควบคุมระบบเศรษฐกิจภายในประเทศยากจนทั้งหลายเท่านั้น แม้
 แต่การช่วยเหลือต่างๆ จากประเทศร่ำรวยไม่ว่าจะเป็นด้านอาหารหรือการพัฒนา
 ก็ตาม ต่างก็สร้างความเสียหายให้แก่ประเทศยากจนเช่นกัน

แต่ปัญหาของข้ออ้างเหตุผลนี้แม้ว่าจะไม่ได้เป็นปัญหาในส่วนของกา
 พิสูจน์ถึงผลเสียที่เกิดขึ้นเหมือนกับการอ้างถึงความผิดในอดีต แต่ข้ออ้างนี้ก็มีความ
 ในส่วนการอ้างความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นของผู้กระทำ กล่าวคือ แม้ว่าประเทศยาก
 จนจะสามารถพิสูจน์ได้ว่าการกระทำผิดเกิดขึ้น ประเทศยากจนก็สามารถที่จะ
 อ้างความรับผิดชอบจากประเทศร่ำรวยในบางส่วนเท่านั้น คือ ความรับผิดชอบ
 จากบริษัทหรือบริษัทที่เป็นผู้สร้างความเสียหายให้แก่ประเทศยากจนเท่านั้น
 ประเทศยากจนไม่อาจจะใช้เหตุผลลักษณะนี้อ้างถึงพันธะที่คนของประเทศร่ำรวย
 จำเป็นที่จะต้องให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศยากจนทั้งหมด ความรับผิดชอบที่เกิด
 ขึ้น เราสามารถอ้างได้ต่อผู้ประกอบการเท่านั้น คนของประเทศร่ำรวยที่ไม่ได้มี
 ส่วนเกี่ยวข้องจึงพ้นจากการที่จะต้องรับผิดชอบในความผิดที่คนอื่นได้กระทำขึ้น แต่
 ทั้งนี้ก็ได้มีคนแย้งว่า แท้จริงประเทศยากจนสามารถที่จะอ้างความรับผิดชอบต่อคน
 ของประเทศร่ำรวยได้ทั้งหมด เหตุผลก็เพราะว่า ระบบเศรษฐกิจปัจจุบันนี้ยัง

¹ Thomas Nagel, Poverty and food : Why charity is not enough in Food Policy : The responsibility of the United States in the life and death choices. eds. Peter G. Brown and Henry Shue. (London : The Free Press, 1977) p.55.

ปล่อยให้มีความไม่เท่าเทียมกันอย่างมาก (radical inequality) เกิดขึ้นอยู่¹ โดยทั้งนี้การคงอยู่ของระบบเช่นนี้ คนของประเทศร่ำรวยต่างยินยอมที่จะให้มีโดยไม่มีคิดที่จะแก้ไขให้มีความเป็นธรรมมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ประเทศยากจนจึงอาจจะต้องได้รับความรับผิดชอบที่คนของประเทศร่ำรวยละเลยที่จะแก้ไขความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้โดยทั้งนี้ผลเสียที่เกิดขึ้นก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีความแตกต่างระหว่างประเทศร่ำรวยและประเทศยากจนนั่นเอง

จากข้อโต้แย้งในลักษณะนี้ แม้ว่าเมื่อพิจารณาเหตุผล เราอาจจะสามารถกล่าวได้ว่าคนของประเทศร่ำรวยทั้งหมดมีพันธะระหว่างศีลธรรมที่จะต้องรับผิดชอบต่อผลเสียหายที่เกิดขึ้นจากการละเลยที่จะแก้ไขสาเหตุของการก่อให้เกิดความผิดตาม แต่โดยความเป็นจริงอาจจะมีคนของประเทศร่ำรวยอ้างว่า ตนไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดนั้น เช่นเดียวกับผู้ประกอบการบริษัทข้ามชาติ เพราะฉะนั้นตนจึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกับผู้ประกอบการ ความรับผิดชอบของคนจึงมีปริมาณน้อยกว่า หรือบางครั้งอาจจะไม่มีเลยก็ได้ ข้ออ้างเหตุผลเช่นนี้ต่างก็มีเหตุผลที่อาจใช้เป็นข้อแย้งถึงความรับผิดชอบได้โดยทั้งนี้การตัดสินถึงระดับความรับผิดชอบในกรณีเช่นนี้ เราอาจจะพิจารณาในส่วนของเรื่องบทบาทและหน้าที่ของบุคคลโดยทั่วไปซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องของการกระทำและการละเว้นที่จะกระทำ แต่ในที่นี้ผู้เขียนจะขอหยุดการวิเคราะห์ไว้เพียงแค่นี้ก่อน

กล่าวโดยสรุปแล้ว การอ้างเหตุผลในเรื่องความผิดในปัจจุบันที่ประเทศร่ำรวยกระทำต่อประเทศยากจน มีเหตุผลที่น่าเชื่อถือได้ เนื่องจากการที่ข้อพิสูจน์ถึงความผิดที่เกิดขึ้นได้ในทางข้อเท็จจริงแต่ข้ออ้างเหตุผลนี้ยังมีปัญหาในส่วนของ การอ้างพันธะของ ความรับผิดชอบระหว่างผู้กระทำกับผู้ละเว้นกระทำอยู่